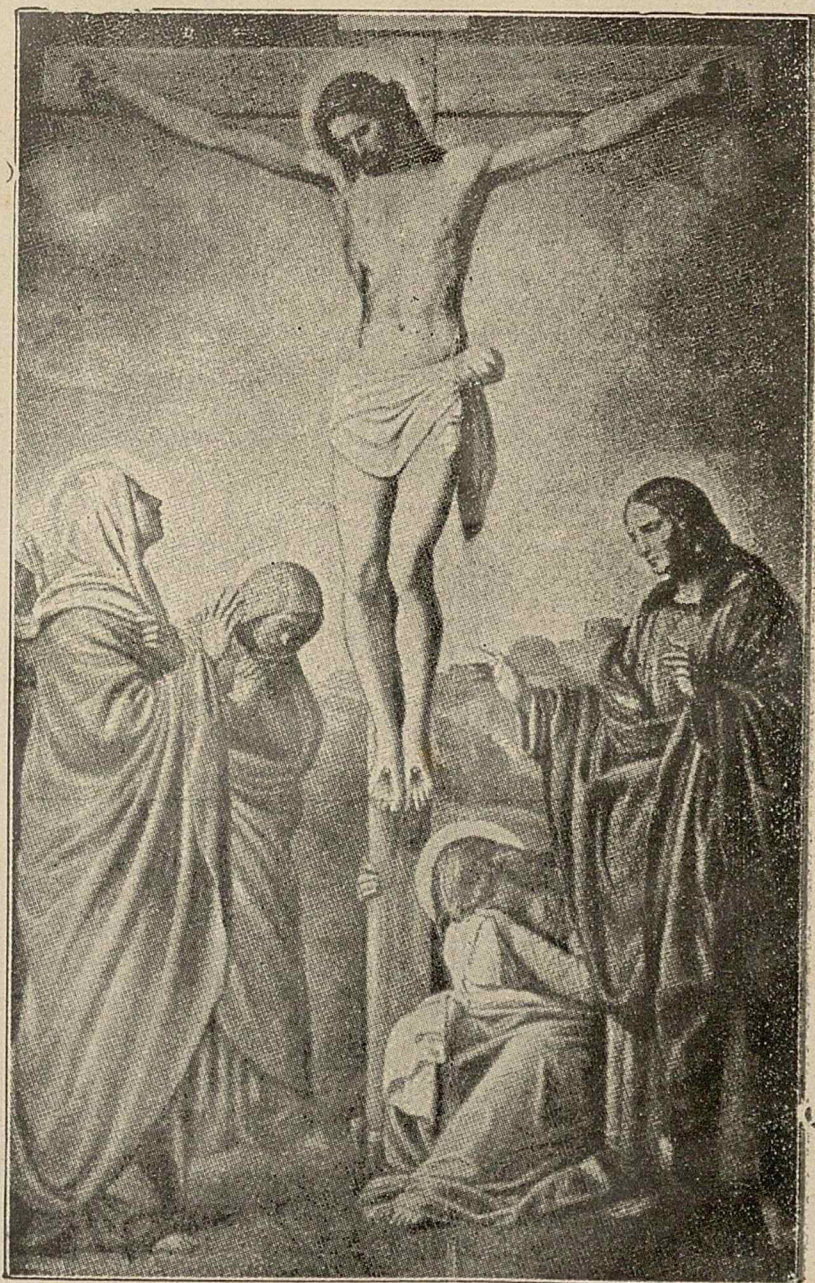

„Stai tavo Motina“.

1927 m.

Nr. 3.

Balandžio mėn. intencija.

Šventojo Tėvo paskirta ir palaiminta.

Katalikiškų raštų ir laikraščių paplitimas.

Nuo pat pasaulio pradžios juodos pragaro tamsybės kovoja prieš Dievo Karalystę. Ypač jos puola Kristaus atnaujintąją Dievo Karalystę, Jo šventą Bažnyčią, puola su baisiu įnirtimu per ištisus šimtmečius. Šiandien tos tamsybių galybės savo puolimams ypač naudoja laikraščiais ir spausdintu žodžiu. Katalikai turi imtis ir griauti tą tamsybių ir melo pajėgą ir sunaudoti gerąją spaudą tiesai ir gyvybei skleisti.

Geros spaudos platinimo reikalas.

Zinoma yra spausdinto žodžio galybė. Spauda paduoda mums mintis, pažiūras, įsitikinimus. Turi žmogus, kurį nors savo pažiūrą, — jam

rodos, kad ji yra tikra. Bet štai, jis paskaito laikraštį: ir jam pasirodo dalykas nušviestas visai iš kitos pusės; giliau tirti ir galvoti jis nesiima; — todėl jis ir priima tą pažiūrą, kurią jis rado laikraštyje. Taigi ir sakoma: kas ką skaito, toks ir yra; — blogas maistas, bloga ir sveikata. O paprastų žmonių tarpe dar ir šiandien tenka girdėti sakant: „tai parašyta, — todėl turi būti tiesa!“ Ir nors būtų didžiausias melas parašytas, bet kadangi „parašytas“, drąsiai tikima.

Iš kitos pusės, žmogus turi nepasotinamą geismą ką nors sužinoti, — ypač dalykus, kurie taip giliai žmogų liečia, kaip tikėjimo dalykai. Bet šiandien tikėjimo dalykus pradeda skelbti savo laikraščiuose laisvamaniai, kuriems tikėjime nėra nieko švento ir kurie be jokio sąžinės graužimo moka iškreipti tiesą arba sakyti melą; turėdami didžios neapykantos tikėjimui ir Bažnyčiai, su dideliu uolumu jie skleidžia šmeižtus ir klaidingas pažiūras.

Prieš tą melo spaudą mes katalikai turime pastatyti tiesos spaudą, — laikraščius ir raštus, kurie teiktų žmonėms tikrąją tiesą, sveikas pažiūras, sveiką dvasinį maistą. Jei mes to nepadarysime, tai kas bus? — visuomenė ir šeimynoj bus suirutė, tiesos niekinimas, doros nupuolimas.

Veltui mes kurtume įvairias kat. draugijas ir įstaigas, veltui darytume visų kitų pastangų žmonių tikėjimui ir dorovei laikyti, — jei mes nesulaikysime nuo žmonių piktų laikraščių, įduodami jiems sveiko spausdinto žodžio, laikraščių ir knygų, visos mūsų pastangos eis niekais: mes matysime tuštėjančias bažnyčias, dorovės puolimą, niekinamą tikėjimą mokykloje, šeimynoj, visuomenėj ir visame gyvenime!

Ne, spaudos atžvilgiu mums nevalia snausti. Kas čia apsileidžia, tas palieka tamsiam priešui atvirus vartus į Kristaus Karalystę, tas prisideda prie Kristaus Karalystės griovimo. Jei šeimynos tėvai, jei parapijos kunigai, jei organizacijų vadams nerūpi gera spauda, jie savo vaikus, parapijiečius, narlus palieka priešų malonei.

Katalikų spauda turi kovoti ir mokinti.

1. Į kovą katalikus kviečia patys priešai savo puolimais, neigdami arba abejodami tiesos ir dorovės pagrindais, puldami ir šmeiždami Kristaus Bažnyčią ir net patį Kristų. — Kaip toki nirtimai ir piktžodžiavimai sulaikyti ir jų užkrėtimas sustabdyti, jeigu ne kasdien į pasaulį leidžiamais raštais, kurie aiškiu būdu atremtų priešų puolimus? Daugiausia dar, — ta proga pasinaudodami, kat. rašytojai turi stengtis pačius priešus jų melo stovyklose užpulti ir išrodyti jų melą.

2. Prieš klaidų ir melo nuodus, kuriais palengvėl nuodijami žmonės, ypač kasdieniniu netikusių laikraščių leidimu, niekas taip galingai neveikia, kaip aiškus tikrosios tiesos išdėstymas. Jo klauso net toki, kurie jau nebeklauso kunigo tikėjimo tiesas bažnyčioje skelbiant. Tiesos dėstymas gali įvykti arba tam tikrais pamokinančiais straipsniais, arba paduodant faktus ir dokumentus, kurie griaua melą, arba dailiais, tiesai tinkamais, pasakojimais: tais keliais eina apaštalavimas, kurs neša gausių vaisių. Kaip didelė gali būti tokių laikraščių įtaka žmonių dvasiai, tai

jau gerai pastebėjo visi gyvenimo žinovai. Tai gerai supranta ir tie žmonės, kuriems žinoma, kaip skaudžiai vargsta tos sielos, kurios tarp besikeičiančių žmonių pažiūrų ilgisi tikrosios tiesos ir trokšta surasti savo dvasiai suraminimo. Išties minios yra tokių žmonių, kurie laikraščiuose ieško ne tiek sužinoti, kas nauja, kiek sužinoti ir suprasti senus, tikrus ir teisingus dalykus.

Priemonės geriems vaisiams pasiekti.

1. Pirmiausia katalikai neturi gailėtis pinigų, kad rašytojai būtų tinkamai aprūpinti ir atlyginti; kad būtų įrengtos mašinos,

Sv. Paulius Apaštalas.

Apie šį didįjį spaudos Apaštalą sakoma: jeigu jis gyventų mūsų laikais, tai jis leistų didžiausią katalikų laikraštį ir visus ragintų platinti katalikiškąją spaudą.

kurios greitai ir gražiai spausdintų; kad būtų įtaisytos priemonės žinioms greitai gauti ir pasiųsti. Katalikai turėtų bent tiek aukų pakelti, kad tame dalyke viršytų tiesos priešus. Prie tokių aukų ragina mus Popiežius Leonas XIII: „Visi, kurie tik tikrai ir širdingai trokšta, kad religijos ir valstybės dalykai klestėtų ir būtų ginami žmonių sumanumu ir raštais, tegu savo dosnumu stengiasi remti tasias raštų ir išminties pastangas; ir juo kas yra turtingesnis, juo daugiau tegu juos palaiko savo turtu“ (Encikl. „Etsi nos“).

2. Kadangi nuo rašytojų ir leidėjų daugiausia pareina būdas, kuriuo pritraukiama kuo daugiausiai skaitytojų, reikia įdėti visą rūpestingumą, kad leidžiamąjį laikraščio valdyba, administracija ir redakcija kuo tobuliausiai veiktų. Tuo atžvilgiu patiems redaktoriams ir administratoriams labai gali būti naudinga sužinoti nuomonę ir patarimus tų skaitytojų, kurie kunigų ir pasauliečių tarpe tais dalykais daugiau nusimano. Tuo keliu bus išvengta, kad laikraščiai, skiriami katalikams, nesirgs skaitytojų stokos liga, dėl to, kad jie ne gana katalikiški, arba dėl to, kad savo uždavinį netikusiai atlieka. Kiekvienas kraštas turėtų turėti savus laikraščius, kurie su visu stiprumu kovodami už katalikų dalykus, laikytųsi vyskupo nuomonės ir atsižvelgtų į jo pageidavimus; dvasiškija ir pasauliečiai inteligentai turėtų juos remti savo rimtais raštais.

3. Geresniam kat. spaudos platinimo pasisekimui labai daug padeda pačių rašytojų susiartinimas ir skaitytojų vienybė.

Rašytojams ypatingai turi rūpėti, kad, anot Apaštalo, „visi vienaip kalbėtų ir kad nebūtų tarp jų pasidalinimų, kad velyk būtų tobuli tais pačiais jausmais ir ta pačia nuomone“ (I Kor. I, 10). Rašytojai netikusiai ir neteisingai elgtųsi, jei pataikaudami savo tautai ar politinei partijai, imtųsi be pagrindo įtarinėti tikėjimo dalykuose kitas tautas ar partijas, lyg tikėjimo dalykai būtų surišti su tąja partija ar tauta, kuriai pats rašytojas priklauso.

Katalikai skaitytojai griežtai ir rimtai turi būti įspėjami laikytis atsargumo pasirenkant sau laikraščius skaityti. Pagaliau visi su didžia širdimi ir stropumu turi platinti kat. raštus, o ypač laikraščius, — nes juk mūsų laikais žmonės vargiai besemiau sau žinių iš kur kitur, kaip iš laikraščių.

4. Ypač mūsų Lietuvoj tenka dėti visų pastangų, kad žmonės katalikai mestų šalin tą nelaimingą apsilėidimą ir apsnūdimą, kurs juos pačius skandina. Degtinei išleisti surandama tūkstančius ir milijonus litų, o laikraščiu užsisakyti pavydima net kelių litelių. O jei užsisakoma, tai jau verčiau „kairiųjų laikraštis“, kurs daugiau šmeižia ir melo skleidžia. Palengvėl skaitytojai save užnuodija ir dar kitus pradeda gadinti.

Ne. Visi geros valios žmonės, kurie tik turi supratimo, kaip svarbus yra katalikų laikraštis tikėjimui ir dorovei palaikyti ir valstybės gyvenimui remti, turi dėti visas pastangas žmonėms išjudinti ir raginti juos skaityti. Jei platinama knygelės, kurios mokina, kaip reikia gyvuliai, arkliai, karvės ir kiaulės auginti, tai kaip mums katalikams neturėtų rūpėti platinti katalikiškąją spaudą, kuria nemirštanti žmogaus dvasia maitinas. Žinokime, kad be sveiko dvasinio maisto negalės išsilaikyti nei tikėjimas, nei dorovė, nei sveikos pažiūros. Ir gėda bus mums katalikams, kada reikės rausti prieš Kristų dėl to, kad mes neatlikom artimo meilės pareigos ir minioms, kurios alksta dvasinio maisto, nesistengėm suteikti sveiko dvasinio maisto, platinant gerą spaudą. „Mažučiai (prasčiokėliai) prašė duonos, ir nebuvo tokių, kurie jiems jos palaužytų“. — Taigi visi katalikai su didžia širdimi turi stoti į apaštalavimo darbą ir visus uoliai raginti prie gerų kat.

laikraščių skaitymo. O visą tą taip svarbų ir kilnų darbą M. A. nariai turi remti savo maldomis.

Išvada.

Čia paminėsime labai rimtus Popiežiaus Leono XIII žodžius: „Reikia, kad religijos gynimui darbuotusi įžymūs pasauliniai vyrai, kuriems brangi yra bendroji visų Motina Bažnyčia, ir kurių žodžiai ir raštai gali būti labai naudingi katalikiškojo vardo teisėms ginti“ (Raštas: Nobilissima). „Taigi panaudotina plunksna ir rašytini raštai, kad tuštybė nusileistų tiesai, ir nesugadinto proto žodžiui ir teisybei palengva pasiduootų prietaringai nusistačiusios pažiūros“ (Laiškas: Paternae providaeque).

* * *

Mintys mąstymui.

1. Kas valgo ar geria nuodus, tas save užmuša; kas sveiką maistą valgo, tas gali būti sveikas. — Taip yra ir su skaitymu.
2. „Nesiduokite suvedžioti: piktos šnekos gadina gerus įpročius“ (I Kor. 15, 33), o pikta spauda gadina tikėjimą ir dorą gyvenimą.
3. „Aš (Kristus) — pasaulio šviesa. Kas mane seka, nevaikščioja tamsybėje; jis turės gyvenimo šviesos“ (Jon. 8, 12).

Šv. Vaitiekus (Adalbertas).

Mėnesio Globėjas, balandžio 24 dieną.

Tą dieną M. A. nariai, priimdami šv. Komuniją, gauna visuotinius atlaidus.

Jis gimė Čekijoje iš kilmingos grovų giminės apie 956 m. Vaiku būdamas sunkiai susirgo. Susirūpinę tėvai nunešė jį į bažnyčią, padėjo ant Dievo Motinos altoriaus, darydami įžadą, kad, jei vaikas pasveiks, jie rūpinsis visiškai paaukoti jį Dievui. Pasveikęs paskum buvo atiduotas auklėti Magdeburgo Vyskupui Adalbertui, prie Sutvirtinimo gavo iš jo Adalberto vardą, — todėl jis tuo vardu nekartą ir vadinamas.

Nors savo jaunystę buvo labai maldingai praleidęs, tačiau paūgėjęs jis pamėgo linksną ir tuščią pasaulio gyvenimą, ir net kunigo šventimus priėmęs (981 m.), ėjo kunigų pareigas atšalęs ir be uolumo. Tačiau pamatęs labai nelaimingą vieno dvasininko mirtį, staiga pakeitė savo gyvenimo būdą ir pradėjo daryti dideles atgailas.

Netrukus (983) išvestas į Pragos arkivyskopus, jis gyveno pilnu atgailos ir aštrumo gyvenimu. Per ištisas valandas jis klūpodavo prie bažnyčios durų, garbindamas Švenč. Sakramentą. Prie vyskupiško stalo jis nuolat valgydindavo 12 pavargėlių; ir net į savo lovą guldydavo vieną pavargėlį, pats gulėdamas ant žemės. Kelis kartus bandė pasi-

traukti nuo vyskupystės į benediktinų vienuolyną, bet Popiežius vis jį sugrąžindavo atgal prie vyskupystės.

Pagaliau, gavęs Popiežiaus leidimą, išėjo skelbti Kristaus Evangelijos stabmeldžiams. Darbavosi Vengrijoje, Krokuvoje ir Gniezne. Čia, mirus arkivyskupui Robertui, Lenkų karaliaus Boleslovo rūpesčiu buvo paskirtas Gniezno arkivyskupu ir nesenai atvirtusius lenkus stiprino tikėjime.

Tačiau jam rūpėjo skelbti Evangeliją stabmeldžiams. Todel su savo broliais Radinu ir Benediktu nuvyko į Prūsų žemę Kristaus mokslo skelbti. Prūsai, gimininga lietuviams tauta dar tebebuvo stabmeldžiai. Nuvykę į dabartinio Karaliaučiaus apylinkę, jie pasitiko stabmeldžius, kurie juos apstoję klausė, ko jie į jų žemę atėję. Šv. Vaitiekus paaiškino jiems, kad jie atėję tikrojo tikėjimo jiems skelbti ir kelią į dangų parodyti. Stabmeldžiai tyčiojosi iš jų ir liepė jiems kuo greičiausiai iš jų žemės išeiti.

Palikę vieni, vaikščiojo misijonieriai per 5 dienas pajūriais, melddami Viešpaties nurodyti, kas toliau daryti. Pasimeldę, nuėjo pasilsėti į vieną giraitę, kuri stabmeldžiams buvo šventa. Pamatę juos šventoj girioje, į kurią svetimšaliams buvo draudžiama įeiti, prūsai užpuolė juos, surišo ir stabmeldžių kunigas ietimi perdūrė šv. Vaitiekų, o nukirtęs jam galvą užmovė ant smaigo. Tai įvyko apie dvi mylias nuo tos vietos, kame yra dabar Karaliaučius, ties dabartiniu miestu Fišhausenu, 997 metais balandžio 24 d. Karalius Boleslovas išpirko iš prūsų jo kūną ir palaidojo Gniezne.

Pritaikymas: Šv. Vaitiekus pirmasis ėmė skelbti prūsų lietuviams Kristaus tikėjimą ir už jį savo gyvybę atidavė. Branginsiu ir aš katalikų tikėjimą ir stengsiuos gyventi tikrame maldingume.

Už ką...

Už ką, už ką, o Jėzau,
 Mane sau išrinkai,
 Ką tau aš atiduosiu,
 Brangiausiasis, už tai?!
 Turiu tik širdį vieną
 Ir tą menkių-menkiausią
 Sulyginus su Tavo,
 Širdie Jėzaus švenčiausia.
 Joj šiandien tik menkutis
 Lašelis meilės spykso,
 Kuris iš Tavo meilės
 Širdies pilnos ištryško.
 Tą menką žiburėlį
 Dedu prie Tavo kojų
 Ir laimėje paskendęs
 Tau Jėzau jį aukuju.

L. B.

Šios ašarų pakalnės keliai.

Suspaustas, vargais surakintas,
Toli, vai toli nuo dangaus,
Nors siekiamas tikslas jo šventas,
Bet žemės grandims apipintas...
Keno tai paveikslas? — Žmogaus.

Sukėpus nuo vargo krūtinė,
Įdubus nuo smūgių, kirčių,
Dėlnei net nuo darbo patinė
Dejuoja vargely gimtinė..
Paveikslas tai mūsų pačių.

Pažvelgia — dangus toks aptemęs,
Vargiai kas iš ten ką begaus:
Tai kimba, bedalis, prie žemės
Ir vėl iš jos vargą sau semias...
Ir vėl čia paveikslas — žmogaus.

Tikrai, kankinys tas žmogelis,
Užgimęs ir augęs varguos,
Jo draugas — tai vienas vargelis...
Ir vienas tiktai Visagalis
Gal vis kada nors jį paguos?..

Paguos, bet tiktai ne kiekvieną.
Kas Dievui aukoja vargus,
Kas meldamas dirba kas dieną,
Kas šluosto rasotą blakstieną, —
Tasai tik palaimintas bus!

J. Jakutis.

Jėzus mūsų tarpe.

Nelengva buvo apaštalams priprasti prie užsislėpusiojo Jėzaus. Jie buvo papratę prie regimojo Jėzaus, trejus metus su juo bendraudami. Todel išganytojas po pirmos Komunijos atsargiai, bet kartu ir rimtai juos prie to priruošia. Valandėlė ir nebmatysite manęs. Nes einu pas Tėvą! Ir iš mūsų katalikų maža rasis tokių, kurie nenorėtų Jėzaus matyti vieton Jį užsislėpusį garbinti. Tačiau privalome nuo to, dalinai įgimito noro atsisakyti. Tikėjimo įrodymai turi mums daugiau reikšti, negu regėjimas ar girdėjimas. Svarbiausia tai, kad Jėzus yra, o ne tai, kad Jį galima matyti. Privalo būt daugiau džiaugsmo iš:

„Aš pasiliksiu su jumis iki pasaulio pabaigos“, negu skausmo ir liūdesio iš: „Nebmatysite manęs“.

Gyvai persiimti įsitikinimu, kad Jėzus tikriausiai yra su mumis, yra tai ypatingas mūsų religijos pažymys. Katalikybė juk yra tikras nesiliaujantis gyventi, čia pat esantis Jėzus su savo mistiškuoju kūnu — prie jo prisirišusiais tikinčiaisiais.

Katalikybėje glūdi nuolatinė gyvybė.

Katalikybė, kuri nėra gyvybės dirksniais sujungta su Jėzumi, kuri nėra vienas ir tas pats Jėzus tik kitu žvilgsniu ir kitokiu vardu, tokia katalikybė tėra nykstanti ūkana, šešėlis be dvasios ir turinio.

„Aš nepaliksiu jūsų našlaičiais“.

Krikščionybė tai yra tas pats Jėzus, kuris mūsų tarpe nematomi, bet tikrai gyvena. Būti kataliku tai reiškia per tikėjimą viltį ir meilę kuo gyviausiai jungtis su Jėzumi, kurs yra kelias, tiesa ir gyvenimas. Todel tenai, kamė nėra Jėzaus užsislėpusio Ostijoje, kamė nėra gyvo su Juomi bendravimo, ten nėra nei gyvos krikščionybės. Tuo pat laiku, kai Liuteris panaikino Sakramentą altoriuje, jis išnaikino ir krikščionybę savo sekėjų tarpe.

Taigi, krikščionybė tai Kristus su krikščionimis! tai Kristus krikščionių tarpe! Ką veikia Kristus tarp krikščionių? Ogi tą patį ką per trejus metus veikė Palestinoje. Dažnai mes neturime tikro supratimo apie Jėzaus gyvenimą ir veikimą mūsų altoriuje. Mes manome, kad

ten viešpatauja mirties tyla. Mat, mūsų akys ir klausia nestengia iste-bėti Dievažmogio Jėzaus veikimo bažnyčioje. Tai yra stambi klaida.

Juk ne ten tik esama gyvybės, kur plačiai ir triukšmingai veikiama. Kokį milžinišką darbą varo saulė ir gamta, o jokia akis nė ausis to apčiuopiamai nepastebi! Jėzus bažnyčių altoriuose yra lygiai galingas, kaip ir Jėzus evangelijoje, nes Jis yra ir dabar tas pats savo šventumu, galybe, išminčia, gailestingumu, meile. Šv. Povilas savo laiške žydams rašo: „Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius“ (13, 8).

Ką tai veikia Jėzus tabernakule? Jis eina kunigo pareigas. Jis atlieka nuolatinę adoraciją, nesibaigiančią adoraciją. Jis aukojasi laike pamaldų už visą parapiją. Jis laiko šventąsias Mišias. Regimosios, kunigo laikomos, mišios pasibaigia su žodžiais „Ite, missa est“. Neregimos gi, nuo laiko kaip Kristus apsigyveno švenč. Eucharistijoje ir tveria dieną ir naktį, kaip garbės, padėkos ir permaldavimo auka. Sulig Bažnyčios įstatymais klebonas privalo laikyti šv. mišias sekmdieniais už parapiją. Jėzus daro daugiau, negu klebonas. Jis meldžiasi ir aukoja už žmones nuolatos.

Ką dar daro Jėzus švenč. Sakramente? Jis atlieka ganytojo pareigas. Jis rūpinasi ganytojavimu, sielų aprūpinimu. Šito Piemens akys niekad nemiega. Jos mato visa kas dedasi parapijoje, namuose ir širdyse. Jo, Ganytojo akys pastebi kiekvieną maldavimą, mato kiekvieną pavojų. Jo, Ganytojo širdis plaka begaline meile visiems, o tai yra ganytojavimo branduolys. O ką dar veikia Jėzus mūsų bažnyčiose? Jis sako pamokslus, pamokslus, kurie siekia giliau, negu tik ausis klausančiųjų, pamokslus, be kurių sakyklose kunigų sakomi pamokslai tebūtų tuščias varpo aidėjimas. Angelai yra Jo padėjėjai. Išganytojas juos siunčia, šv. Dvasia duoda išgales, kad jie sielas paruoštų Dievo sėklai.

Kriščionybė yra tai — gyvenimas Kristuje.

Krikščionybė krikščionims tada teturi reikšmės, kai žmogus turi asmeninių santykių su Kristumi, taip buvo su apaštalais. Jėzaus asmuo jiems buvo visu kuo. Dogmatinė, moralė, pastorale, ascetinė teologija, bažnytinė teisė buvo jiems pats Jėzus. Visas jų mokslas ir visas jų žinijos turinys buvo jiems Jėzus. Trejus metus jie ne kokius mokslus ėjo — jie tuos trejus metus mokėsi Jėzų pažinti. Todėl ir suprantama, kodėl jiems pradžioje nepaprastai sunku buvo Jo nebmatyti ir nebgirdėti.

Mums krikščionybė negali būti kuo kitu, kaip ji buvo ir apaštalams: gyvas bendravimas su čia esančiu Jėzum. Tasai asmeniškasis santykiavimas pasireiškia tikėjimu, vilčia ir meile į Jėzų.

Visų pirma tai mūsų gyvenimas Kristuje per meilę! Stai minčių pasaulis. Meilė pasireiškė mummyse tuomet, kai ji viešpataus mūsų mintyse. Mintys šiais laikais sukasi paprastai apie įvairius mūsų reikalus, apie pasismagininimus, naujienas, jos perimtos liguistais rūpesčiais, o dažnai gal net ir visai nežvariais dalykais. Jei mes norime krikščionimis vadintis, tai mes turime stengtis apie nieką kitą nemintyti, kaip

apie mumyse esantį Kristų. Nei darbai, nei politika, nei laikraščiai, nei mokslas, nei sportas neturėtų taip labai užimti mūsų atminties ir proto, kaip Jėzus. Tai būtų krikščionybė.

Deja, mes mylime viską, tik ne Jėzų. Tai nenormalu. Ligonis, kurio temperatūra taip žemai nukritusi, sunkiai serga. Krikščionybė yra tai širdies vienybė su Kristumi. Ne tik mintyse ir jausmuose, bet ir visame elgesyje. Bažnyčia, namai kur Jėzus gyvena, turi tikrą krikščionį net nešventadieniais labiau patraukti, labiau masinti, kaip bet kurie kiti namai. Pasakyk man, kur tu dažniausiai lankaisi, aš pasakysiu, kas tu esi.

Tapkime vėl krikščionimis! Valandėlė ir Jėzų pamatysime. Nema-tomas darosi matomu. Užslėptasis altoriuj Karalius teisia amžinybę: nubauti ar užmokėti! Ateina didi sprendžiamoji akymirka: arba dangus, arba pragaras. Kas yra dangus? Gaivinancios meilės vieta. Aišku, kas ant žemės, nežinojo to didelio krikščionybės įstatymo — meilės tarp Kristaus ir krikščionių, — į dangų neįeis. Nemyli Kristaus, kurs yra meilė, tai didžiausia blogybė. Kas nemyli bus pasmerktas. Ne, gerasis Jėzau, mes norime būti krikščionimis, mes norime mylėti!

Kun. Narutis.

Kovon su pagundomis.

Iš mano užrašų.

Daug kas dejuoja, kad, girdi, įvairios pagundos trukdančios tobulėjimo pažangą. Tai yra perdėtas dejavimas, žinoma, ne tuo, kad jų visai nebūtų, bet tuo, kad jau žmogus nebeįstengtų, Dievui padedant, nusigalėti. Jeigu žmogus būtų it tas bejausmis malkos šmotas, tai koks gi čia būtų gyvenimo užmokestis, išvengiant dvasios kovos su kūnu? Tik per kovą laimime garbingą pergalę, apie kurią šv. Paulius sako: „Aš kovojau gerą kovą, pabaigiau bėgį, išlaikiau tikėjimą. Gale man atidėtas teisybės vainikas, kurį duos man aną dieną Viešpats, teisusis Teisėjas“ (2 Timot. 4, 7—8). Pagundų nenusigalėjęs nebūsi naujas žmogus.

Pagundos gali būti leidžiamos iš Dievo pusės, kad ištirtų tikinčiojo pasiektą tobulumą. Mėginimais išbandoma kiekvieno dalyko pilnybės tikrumas. Bet Dievas mėgina tik šventas sielas. Silpnadvasis žmogelis nepaneš tyčia siunčiamų pagundų. Taigi mes galime būti drąsūs; Dievas nenori mūsų pragaisties. „Nė vienas gundomas tegul nesako, kad jis Dievo gundomas, nes Dievas negali būti gundomas į piktą, ir pats nė vieno negundo“ (Jok. 1, 13).

Nereikia per daug kaltinti ir piktoji dvasia. Ji negali tiesioginiai silpninti mūsų valios ir aptemdyti mūsų proto. Mūsų pačių nevaldomi jausmai ir pojučiai padeda piktajai dvasiai prieiti prie mūsų sielos. Budint ant savo pojučių gyvenimo ir maldaujant Aukščiausiojo pagalbos, išvengiama piktosios dvasios antpuolių. „Jūsų nebuvo užpuolusi pagunda, perviršijanti žmogaus jėgas. Dievas yra ištikimas; jis neleis jūsų gundyti virš jūsų jėgų, bet dar padarys tokį išėjimą iš

pagundos, kad galėtumėte ją pakelti" (1 Kor. 10, 13). „Taigi, būkite pasidavę Dievui: priešinkitės velniui, ir jis bėgs nuo jūsų" (Jok. 4, 7); „jam priešinkitės tvirti tikėjimu" (1 Petro 5, 9).

Kiek daugiau pagundų iš pasaulio pusės. Pasauliu čia suprantama visi esamieji ant žemės daiktai ir žmonės, kai tie daiktai yra lengvai naudojami ir kai žmonių darbai, kalbos ir mintys prasilenkia su Leidėjo nustatyta pasaulio tvarka ir jo dėsniais. Toksai „pasaulis guli piktenybėje" (1 Jon. 5, 19). Geriausias patarimas kuo mažiausia eiti į piktenybės pasaulį ypač, kada mums visai nėra jokio reikalo su juo susidurti. Kas myli pavojų, pražus jame (Ekkli. 3, 27).

Prisiartino šv. gavėnios dienos. Argi tai ne dienos mūsų kūno geiduliams ir aistroms sutvarkyti? Juk geiduliai yra tikriausias pagundų šaltinis. „Bet kiekvienas yra gundomas savojo pageidimo patrauktas ir priviliotas. Paskui, kuomet pageidimas pradėjo, jis pagimdo nuodėmę, įvykinta gi nuodėmė gimdo mirtį" (Jok. 1, 14–15).

Visos mūsų aistros kyla iš mūsų trijų svarbiausių šaltinių. Tai yra „kūno pageidimas, akių pageidimas ir gyvenimo puikybė" (1 Jon. 2, 16). Taigi svarbiausias pagundų šaltinis yra pasaulis, o svarbiausias tų pagundų priėmėjas yra pats žmogus. Dabar aišku, jog kiekvienas, kurs nori sėkmingai varyti atsinaujinimo darbą, turi visu atsidėjimu vengti kiekvienos progos, vedančios į pagundas.

Kai tavo draugai ar pažįstami bastosi dienomis ir naktimis be darbo, dykinėdami ir nusidėdami, lanko nuodėmingas vakaruškas ir girtaujančių susirinkimus, tu užsidaryk darbo kambaryje ir bendrauk su Kristumi. Skaityk, rašyk, megzk, nerk, siūk, ausk, virves vyk, pančius suk, net, sakyčiau, su vaikučiais žaisk, — o tikrai išvengsi pagundų. „Nuolankiems Dievas duoda savo malonių" (1 Petr. 5, 5). Pagaliau, „budėkite ir melskitės, kad neįpultumėte į pagundą" (Mat. 26, 41).

Byras.

Abudu pasimokė.

ienoje miesto mokykloje mokėsi gerų ir dievotų Grigų sūnus Mikas. Nors jis ir buvo sulaukęs to amžiaus, kuomet jaunuolis jaučiasi galįs gyventi nepriklausomai, o dvasios reikalus laiko reikalingais tik vaikams, tebėsantiems dar tėvų globoje, — tačiau Mikas vis dėlto dar tebebuvo pamaldus ir dažnai eidavo prie Švenčiausio. Tai darė ne iš didelio tikėjimo, bet kad taip jau buvo išauklėtas savo dievobaimingos motinos, lieplančios visuomet mylėti pasaulio bei žmogaus Kūrėją, Dievą ir Jo klausyti. — Kas gi drįs prieštarauti savo mylimai motutei?

Tačiau jam apsigyvenus toli nuo tėvų, didelio miesto įspūdžiai kasdieną dildė iš jaunos Miko širdelės motinos įsakymus. Vietoje tikėjimo pareigų beliko vien tuščias įprati-

mas. Grigų Mikutis laike vasaros atostogų laisvai beišdykaudamas, gi žiemos metu — besidžiaugdamas su draugais slidžiuoju ledu, nuolat važiuodamas rogutėmis arba žaisdamas sniego gniūžtėmis, aptingo atlikinėti savo mokslo pareigas. O dabar jam paūgėjus, nebe taip ji nė tie žaidimai vilioja, nes jis jau laiko save per daug suaugusiu, kad žaisti su vaikais. Tačiau vis dėlto jaunystėje įgaula yda daro savo pažangą, — Mikutis vis daugiau pasiduoda apsnūdumui ir vis dažniau ima ieškoti pasitenkinimo.

Sekdamas kūno pageidimus, Grigų Mikas sukelia prieš save sąžinės balsą, kuris jam be paliovos prikaišiojo jo didėjančią atsitolinimą nuo Dievo. Tačiau, būdamas iš prigimties gabus, jis ne taip jau lengvai tiems išmėtinėjimams ir pasidavė.

— Ne kartą juk girdėjau, — taip teisinosi Mikas, kad be Dievo valios nė plaukas nuo žmogaus galvos nenukris. Na, jeigu jau aš kada nors ir ne taip gerai atlieku savo pareigas, truputį patinginiauju, tai dar negali būti nuodėmės, nes tokia jau, matyt, bus ir Dievo valia.

Tačiau nors protas ir kalba savo, bet sąžinė turi irgi savo kelius. Ji tol nenurimsta, kol jos kas nors kitas nepaguožia, kol koks nors svetimas žmogus nepateisina savo sprendimu. Taip buvo ir su Grigų Miku.

Netoliese gyveno jo draugas, tos pačios mokyklos moksleivis, Pranaičių Juozas. Tasai, lygiai kaip ir Mikas, buvo gerų dievobaimingų tėvų sūnus. Nežiūrint, kad ir pats buvo dievotas ir net kunigu ketino likti, Juozas tikybos aiškinimus mokydavosi prastai. Jis sakydavosi:

— Aš pilnai tikiu, ką Dievas liepia tikėti, nes jis, būdamas tobuliausia tiesa, klaidinti negali.. Kam tat man dar čia galvą sukti visokiais aiškinimais, jeigu aš ir taip darau, kaip Dievas nori?! —

Vieną gražų žiemos pavakarį išėjo Grigų Mikas su savo draugu Juozu pasivaikščioti. Ta proga Mikas sumanė pasinaudoti savo dvasiniam nusiramimui.

— Žinai, Juozai, — pradėjo Mikas. — Man nelabai aiškus pasakymas, kad būk be Dievo valios nė plaukas nuo žmogaus galvos nenukris... Jei jau kiekviename žmogaus žingsnyje yra Dievo valia, tai tuomet žmogus, būdamas Dievo įrankiu, juk neatsako už savo prasižengimus prieš Jo paties įsakymus. Toki Miko aiškinimai sudrumstė ir Juozo ramybę. Juk iš tikrųjų ir jam pradėjo rodytis, kad žmogus ne tik nėra kaltas už savo nusižengimus, bet net pats Dievas lieka kaltininku, skelbdamas bausmę už nepildymą Jo įsakymų. Juozas težinojo, kad taip yra pasakyta šv. Rašte, todėl, kaip Dievo žodžiui, iki šiol nesipriešindamas ir tikėjo. Anksčiau nebūtų jam ir į galvą atėjusi mintis, kad galėtų kitaip būti. Tačiau dabar, Mikui tą klausimą pajudinus, pradėjo jau svyruoti, — o ką, gal ir Miko tiesa... Tą mintį jis vijo šalin, kaip nepriderančią tikinčiam žmogui. Vieton to, nenorėdamas draugui pasirodyti užsispyrėliu fanatiku, ėmė tą klausimą persvarstinti iš pagrindų. Pradžioje mintys mezgėsi neaiškios, bet juo tolyn, juo tarytum arčiau kokio tiesos žiburėlio... Galop paaikėjo! Juozas ėmė jau aiškiai įrodinėti.

— Kaip sau nori, Mikai, bet tame pasakyme turi būti tiesa... Tai juk yra parašyta šv. Rašte... Negali būti, kad mums visai nereiktų atsakyti už savo gyvenimą, bei elgesį, nes tai prieštarautų ne tik Dievo, bet ir mūsų pačių teisingumui. Tuomet juk vienodas likimas būtų ir to, kurs ausin šeria, ir to, kurs antrą atgrežia. Kadangi Dievas sutverdamas žmogų davė jam laisvą valią, kad galėtų pasirinkti ar gerą, ar blogą gyvenimo kelią, tai tuo pačiu jis parodė savo valią, be kurios, galima sakyti, nei plaukas nuo žmogaus galvos nenukris... Tai nebus Dievo valia tiesioginiai ant žmogaus veiksmų, nors ir blogų, bet tarpiškai, per patį žmogų. Jei Dievas būtų nenorėjęs, būtų nedavęs žmogui laisvės, būtų galėjęs padaryti iš jo savo vergą... Bet buvo jo tokia šventa valia...

— Na, tegul bus ir taip, kaip tu sakai, — pertraukė Mikas. — Sutinku su visur esančia Dievo valia. Bet argi galima sutikti, kad mums būtinai reikalinga elgtis pagal Dievo įsakymus, kuomet Jis pats mums davė laisvą valią? — Juk neteisinga būtų reikalauti, kad mes elgtumės kitaip, negu laisvai! Jei sakytum, kad jis to nereikalauja, tai kam tuomet dar grąšina bausmę? — Taip užbaigė Grigų Mikas ir, jausdamasis sukiręs Juozą, jis net nusijuokė visai patenkintas.

— Bet žiūrėk, Mikai, — priešinosi Juozas. — Argi tu nieko nenori atsiekti savo pajėgomis? Juk menka laimė likti apdovanotu ar giriamu, kuomet mes nesame to verti. Žiūrėk, nors ir mažo žiuose, kaip mes jaučiamės patenkinti, kai mes žinome, jog tai savo pajėgomis esame padarę! Tai kaipgi spręsti apie tuos didžiuosius, amžinuosius turtus, kuriuos Dievas pažadėjo tiems, kurie savo laisva valia juos pelnys? Ar tu nori, kad ir juos tau Dievas padovanotų? — Ne, kepti karveliai patys nelekia į burną!.. Dievas davė mums rankas, kad juos pats pasiimtumėm. Jei neimsi — negausi. Ir visai teisingai! — Dievas perdaug išmintinga! Panašiai juk turėtų būti ir su dangiškąja laime. Jis žino, kad tik tokia laimė yra tikra laimė, kurią patys pasiekiame; tokia laimė džiaugiasi ir dangaus angelai ir tokią laimę davė progos užpelnyti pirmiesiems mūsų tėvams. Ir kas kaltas, kad jie taip neprotingai pasielgė, ir net mažų mažiausio reikalavimo neišpildė! Tačiau Dievas dar ir tuomet neatstūmė žmogaus nuo amžinos laimės. Jis atsiuntė savo Sūnų, kad atpirktų tą pirmųjų žmonių silpnybę. Taigi dabar visi turim teisės lengvai patekti į dangų, nes Kristaus atėjimu yra suteikta daugybė malonių, palengvinamųjų priemonių. Jei mes tos laimės nepasieksime, tai tik dėl to, kad nenorėsime. Nenorėje, žinoma, — negausime. —

Juozas savo kalbą baigė sakydamas:

— Dievo grąšinimas yra mums perspėjimu, kad lengvai galime netekti to, ko paskui per amžius gailėsime. —

Atsisveikinant, Grigų Mikas į Juozo paklausimą: ar supratęs, lyg nenorėdamas leisti taip lengvai savo silpnybės patvirtinti, numykęs:

— Et, kad tu... —

Visgi paaiškėjo, kad Grigų Miko pasikalbėjimas su savo draugu, pasibaigė abiejų naudai. Dar tą patį vakarą, pagrižęs Grigų Mikas, užuot po pasivaikščiojimo pasilsėjęs, uoliai sėdosi prie knygos. Pra-

naičių gi Juozas persitikrino, kad ne visuomet pakanka vien tikėti, bet reikia stengtis kiek galima tikėjimas suprasti ir mokėti jį paaiškinti. Nuo to laiko Juozas labiau atsidėjęs mokėsi tikybos, ir labai apsidžiaugė, kai netrukus knygyne patiko atitinkamą (Šilų Jonuko parašytą) knygelę: „Į priekaištus taip atsakyk“.

Kaunas, 1927-II-10.

K.

Vieno advokato pašaukimas.

Ponas D. C. dar jaunas būdamas, nors ir nemokėjo plaukti, bet labai mėgdavo maudytis upėse; taip, kad dažnai su kai kuriais gerais ir dorais universiteto draugais praleisdavo liuoslaikius maudydamasis upėje. Bet vieną kartą besimaudydamas tik tai su vienu draugu, staiga buvo pagautas vandens srovės. Gyvybės pavojus buvo abiem vieni aiškus. Pagriebti smarkaus vandens sūkuriu kovoja su juo du draugai suoliu draugu ir ieško išeities; bet veltui. Tuomet D. C. nustojęs villties savo jėgose ir sujaudintas tikėjimo į Dieviškąją Motiną sušuko: „O Marija Nekaltai pradėtoji, melski už mane!“ Savo širdyje, greitai prisizada tarnauti Nekalto Prasidėjimo Panelei, jeigu išgelbės gyvybę iš to pavojaus.

Ir štai jis nė pats gerai nepasijuto kaip jau jis buvo iššokęs ant upės kranto. Nepaprastai sujaudintas ir nusteбęs dairosi aplinkui, savo žvilgsniu ieško vargšo draugo, kuris buvo taip geras plaukiotojas, bet jau daugiau to draugo nematė. Dar mėgino šaukti pagalbos, bet jau niekas neatsako į jo šauksmus. Jis vienas tik buvo išgelbėtas. Nereikėjo aiškesnio stebūklo. Tęsė toliau savo mokslus universitete, brendo kilnaus pašaukimo idealas; ir kai tėvas jo paklausė, kokiai sužadėtuinei jis paukojo savo širdį, mokytasai jaunuolis, dar ką tik gavęs advokato laipsnį, atsakė: „Eiva, ir aš tau parodysiu išsirinktąją!“ — Nusivedė jį už miesto mūrų. Bažnyčioj pašvęstoj Marijai Nekalto Prasidėjimo, parodė jam pirštu Skaistiausiąją tarp moterų, tardamas: „Mano tėve, štai Toji, kurios gerumas mane paveldėjo!“ — Verkė abu, kaip vaikai ir mąstydami apie Mariją, sugrįžo namo. Netrukus jau buvo pranešta motinai, giminėms ir artimiausiems draugams kilnus ir aukštas jauno advokato pašaukimas. Tuojau prasidėjo ruošimas įstojimo būsimio kunigo į seminariją. Po kelerių metų jis baigė savo mokslus ir tapo maldingas kunigas. Dabar jis gyvena viename Čili valstybės mieste ir ten baigia statyti milžinišką bažnyčią Marijos. Nekalto Prasidėjimo garbei.

A. Sabas.

L. B.

Kas kryžių pamilęs keliaus šiuo taku,
Tam vargo dalelę bus nešt nesunku.
Jį Kristus ant kryžiaus kentėjęs paguos,
Jis ašarą braukdams del jos nedejuos.
Tikėdams per skausmą keliaus jis į šalį,
Kur laimės gelmių nieks suprasti negali.

Gyvenimas su Dievu.

Apie Šventuosius mes skaitome, kad jie nuolat gyveno Dievo akivaizdoje. Nežiūrint koks būdavo jų darbas, jų mintys buvo nuolat atkreiptos į Dievą. Gal būt sakysite, kad šita ypatybė priklauso vien tik šventiesiems. Oi, nei! Nors mes ir nesam toki šventi, tačiau ir negalime įgyti šią ypatybę — nes juk ji nėra nieko daugiau kaip įprotis, kurs lengva įgyti.

Dabarties gyvena vienoje bakužėlėje, kaime, linksma senelė. Vieną dieną atsilankė pas ją pažįstama ir paklauso, kaip tai dedas, kad ji taip patenkinta, linksmai gyvendama toli nuo kaimynų, be jokių pasaulinių išsiblaškymų bei pasilinksminimų. „O, man visai ne nuobodu“ ji atsakė. „Vadinasi, aš šitaip galvoju: Mūsų Viešpats Jėzus, kaip Dievas, yra visur: Jis irgi yra čionai mano paprastoju bakužėlėj, todėl aš išsivaizdinu, kad Jis yra mano švečas. Aš visada padedu Jam lėkštę ant stalo, vakare patraukiu Jam kėdę prie krosnies greta savosios kėdės ir šnekučiuojamės. Per visą dieną mes kalbamės, — aš Jam pasakau visas savo sunkenybes. Kai negaliu adatos įverti, aš prašau, kad Jis man padėtų; kai adatą ant grindų pametu, aš prašau, kad Jis man padėtų ją surasti. Kai pietūs verda, aš prašau, kad Jis juos prižiūrėtų, kol aš vištas prilesinsiu. Tiesa, man kartais truputį liūdina, atsimenant savuosius, kuriuos Jis pas save pašaukė, tačiau tąsyk aš Jam visą savo širdies skausmą išpasakoju, ir tariuos, kad aš dedu ant Jo krūtinės savo galvą. Ir kokia tada man ramybė! Kaip saldus!“

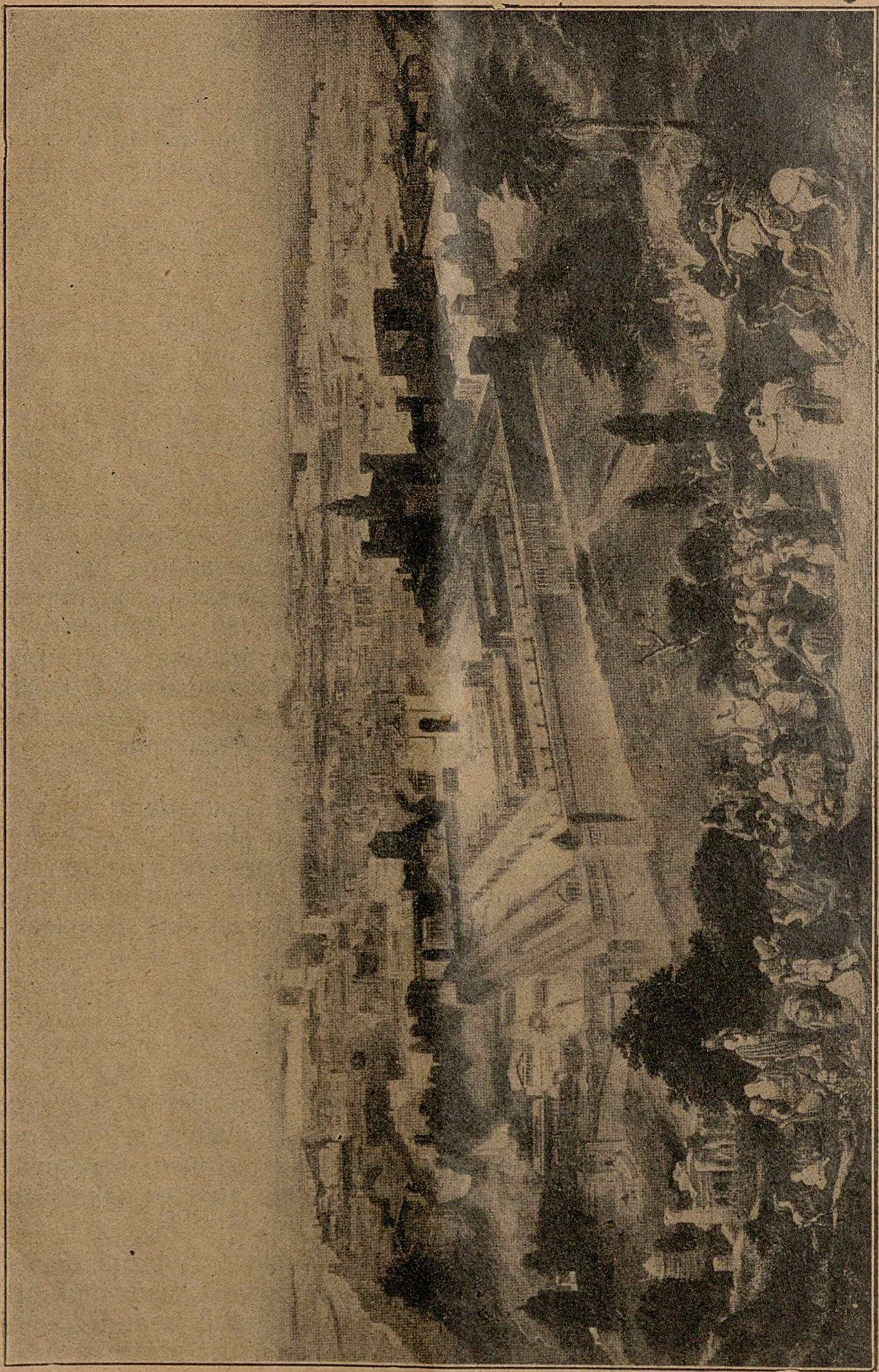
Iš tikrųjų, šitos paprastos bobutės pavyzdys mus daug ko moki. Jei kuri siela yra pripratus gyventi Dievo akivaizdoje, kad ir tokiu netobulu būdu, kaip ta senutė, nuodėmė neateis į jos gyvenimą. Ji ne tik išvengs sunkios nuodėmės, bet ir nuo kasdieninių nuodėmių susilaikys, bijodama padaryti skausmo Tam, kurį pakvietė į savo namus.

Išganytojo keliais.

Atėjo skausmingas gavėnios laikas. Visos bažnytinės apeigos, giesmės mums rodytė rodo į Nukryžiuotąjį mūsų Valdovą, kuris net ant kryžiaus ištiesęs savo rankas, rodos, tik laukia mūsų, kada mes, apleidę vylinguosius šio pasaulio kelius, pagaliau atgailos takais sugrįšime prie Jo ir glausimės prie Jo mylimiausios Širdies.

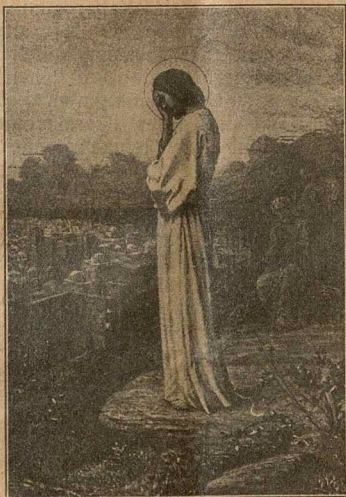
Deja, anot „Kristaus sekimo“ knygų. „Dabar turi Jėzus daugel savo dangaus karalystės mylėtojų, bet maža savo kryžiaus nešėjų... Visi geidžia su Juo džiaugtis, o maža kas tenori už Jį bent truputėlį pakentėti. Daugel seka Jėzum ligi duonos laužymo, bet maža lig kančios taurės gėrimol.“*

*) „Apie Jėzaus Kristaus Sekimą“ Žemaičių vysk. Motiejaus Valančiaus vertimas. Kaunas, 1925 m. 146—147 psl.

Jeruzalės miestas Verbu sekmadienį.

Nejaugi ir mes turėtumėm būti tik tokiais Jėzaus sėkėjais, kurie šventadienį Jam šaukia: „Hosanna, sūnui Dovidui!“, ogi atėjus paprastai darbo dienai, arba išmušus sunkiosioms ištyrimo valandoms Jį bailiai apleidžia, arba net atkreipia prieš Jį savo nuodėmingas rankas ir šaukia: „Šalin su Juo!..“ „Aš nepažįstu šito žmogaus!..“ Ne! Tegul taip daro kas nori. „Kad ir angelai atėję mums skelbtų kietą evangeliją“, bet mes „nelipsim nuo stogo“ jų klausytis. Ir šios Gavėnios laiku Kristus lieka mūsų Vadu. Ir mes Jam turėtume pasakyti, kaip tie apaštalai: „Ir mes eisime su Tavim į Jeruzalę ir mirsime drauge!“ „Kad ir visi Tave apleistų, bet mes Tave seksime ir šios Gavėnios metu, kur tik Tu eisi!“

„Matydamas miestą Jis verkė“.

O tas Išganytojas eina „dabar į Jeruzalę... tam, kad būtų „ant kryžiaus paaukštintas ir visus prie savo Širdies galėtų patraukti“. Jis nori ten savo kraują lieti „už visų žmonių nuodėmes“. Kaip Gerasis Piemuo dabar Jis trokšta ir savo galvą paguldyti už savo neištikimąsias avis“... Ir nors mums skaudu, norint ir mums rodosi kaip ir tiems apaštalams, kad dabar būtų kur kas patogiau palikti Jėzų vieną tik su mažu Jo ištikimiausiųjų sekėjų būreliu, o patys norėtume nuo Jo pasišalinti, — tačiau taip nedera elgtis rimtam ir sąžiningam katalikui, kuris amžinai trokšta būti arti prie Jėzaus.

Tat šiomis dienomis skriskime dažniau ir mes savo minties sparnais į šventąją Palestinos šalį, lankykime Kristaus krauju aplaistytas vietas ir eikime drauge su Kristum Jo kryžiaus keliais.

Štai kodel ypatingai šiuo Gavėnios metu būriai tikinčiųjų veržte veržiasi keliauti į Šv. Žemę, kad ten galėtų gyviau atjausti Išganytojo skausmus. Mes negalėdami patys to padaryti, bent pasiklausykime, ką pasakoja mums vienas pamaldus Šv. Žemės lankytojas-lietuvis kun. J. Pauliukas, kuris 1925 metais turėjo laimės iš Amerikos nukeliauti į šventąsias Palestinos vietas. Štai maždaug kaip jis tai aprašo:*)

! pranašų sostinę — Jeruzalę!

Aplankęs visas įžymesnes vietas Nazareto miestelyje, tasai amerikiečių keleivių būrys keliavo pro Kaparnaumą, Taboro ir Karmelio kalnus ir kitas Palestinos vietas. „Iš Kaparnaumo plaukėme ir mes laiveliu į Betsaidą, Šv. Petro gimtinę. O kaip smagu, kaip malonu tasyk buvo! Rodos, kad jaučiausi taip, lyg kad ir Išganytojas būtų važiuojęs sykiu su mumis. Ežero vanduo yra labai tyras, gražus; pakraščiuose mirga gelsvas smėlys, išmargintas baltais akmenėliais...

Galop po įvairių kelionių mes užvažiavome ant kalno, nuo kurio jau iš tolo buvo galima matyt Jeruzalės miesto namai. O koks gilus ir perveriantis jausmas kilo mummyse, atsiminus to miesto praeitį! Tai yra šventas ramybės miestas Jeruzalė!..

Įvažiavę pro gražiuosius Damasko vartus ir valandėlę pailsėję, mes visi ėjome procesijos siauromis ir akmenuotomis gatvelėmis į šv. Karsto baziliką. Eidami giedojome šv. giesmes. Ir kaip gerai mums sekėsi tasyk giedoti“, rodos, kad mūsų balsai, susivieniję su garsingų varpų gaudimu pervėrė debesis ir kilo tiesiog į dangaus aukštumus. Labai, labai mums buvo tada malonu ir saldu, kada po taip ilgos ir vargingos kelionės atvykome į „šv. Miestą“ ir čionai klūpodami ant kelių karštoje maldoje spaudžiame suvargusias lūpas prie šalto akmens, ant kurio mūsų Išganytojo švenč. Kūnas buvo padėtas. O kas apsakys ir supras, kas tuomet dėjosi kiekvieno mūsų širdyse: rodos mes buvome pasiruošę su šv. Petru „eiti į kalėjimą ir ant kryžiaus“ iš meilės prie mūsų geriausio Jėzaus.

Didžioji savaitė Jeruzalėje.

„Verbų sekmadienį šv. Karsto bazilikoj buvo iškilmingas verbų šventinimas. Jau iš pat ryto bazilika buvo pilna žmonių. Apie 7 val. procesijos atėjo Jeruzalės Patriarkas, keletas vyskupų, klierikų ir vienuolių. Patriarkas iškilmingai pašventino palmių ir alyvų šakas ir įšias dalino žmonėms. Tuomet įvyko iškilminga eisena apie šv. Karstą. Vargas buvo einant toį procesijoje, nes didžiausia žmonių minia grūdosi iš visų pusių. Tačiau eidami visi giedojome: „Hosanna Do vyydo Sūnuil!..“

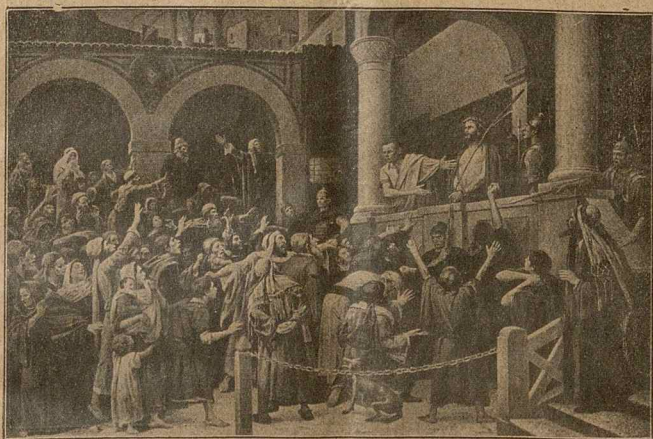
Ir čionai ėjome siauru akmenuotu taku tiesiai į kalną ir užėjus ant pat kalno viršaus buvo galima matyt Juozapato pakalnę, Cedrono

*) Žr. Kun. J. Pauliukas „Kelionės įspūdžiai“. Brooklyn, New-York. 1927 m. 65—154 psl.

upelis ir visas Jeruzalės miestas. Čia stovi senas mūras su parašu „Hic Dominus videns civitatem flevit“ reiškia — čia Viešpats matydamas miestą verkė. Buvo taip: kada V. Jėzus keliavo iš Betfagės į Jeruzalę per šią vietą ir matydamas miestą Jis verkė jo ir sakė:

„Kad gi ir tu ir tai šitoje dienoje pažintumei kas tau neša ramybės, dabargi tavo akims paslėpta!“

Nuo čia labai siauru, akmenuotu ir stačiai puolančiu žemyn taku mes ėjome į Juozapato pakalnę... Sako, būk syki atėjęs į Juozapato pakalnę tulas keleivis ir giliai susimąstęs tarė pats sau: „O taip iš tikrųjų ateis laikas, kada pasibaigs šis pasaulis ir tasyk išgirdusios trimito balsą susirinks čionai visos žemės giminės. Aš irgi ateisiu ir čia stovėsiu... Bet ką gi aš vargšas pasakysiu visažinančiam Teisėjui? Ką gi parodys mano gyvenimo darbai, žodžiai bei mintys?“

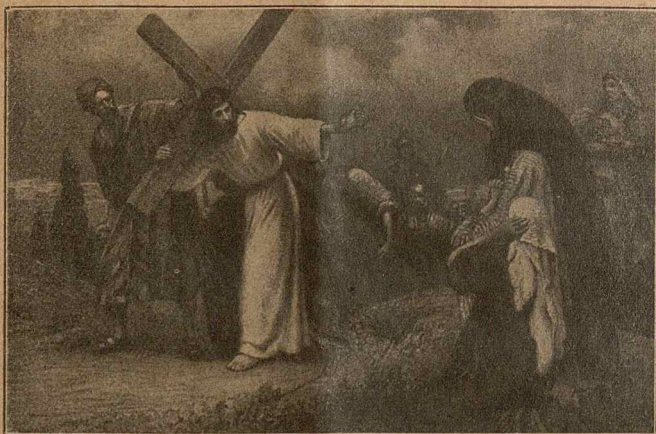
„Šalin su juo!“

O Dieve, Teisus Teisėjau, pasigailėk manęs! Tada jis pradėjo giliai apgailesti savo nuodėmes ir pagaliau šventu paliko. O kad taip ir tu užduotum sau tą patį klausimą: „Ką mano darbai, žodžiai bei mintys parodys?“ Gal tai apsaugotų ir tave nuo daugelio nuodėnių?..

Didysis Ketvirtadienis.

„Balandžio 9 val. ryto anksti mes susirinkome šv. Karsto bazilikon. Šv. Mišias laikė ir aliejus šventino mūsų dvasios vadas, vyskupas Pr. Tief. Mes amerikiečiai kunigai buvome diakonais... Daugybė žmonių ėjo prie šv. Komunijos; žmonės įvairiausiais drabužiais apsirengę, rodos, kad jie būtų iš viso pasaulio susirinkę!“

Be to mes buvome užėję ir į Cenaculum arba vietą, kur Jėzus su savo apaštalais valgė paskutinę vakarienę. Vėl kiek čia gražių atminimų? Čia juk V. Jėzus įstatė Švenč. Sakramentą, kada laike paskutinės vakarienos Jis paėmė duoną į savo šv. rankas, palaimino, laužė ir davė savo apaštalams, sakydamas: „Imkite ir valgykite, tai yra mano kūnas“... Čia Jėzus taip pat įsteigė ir Švenč. Sakramentą, sakydamas savo apaštalams: „Tai darykite mano atminimui“. Čia Jisai plovė apaštalo kojas ir atvirai pasakė, kad vienas iš dvylikos išduos Jį. Ši vieta yra pašvęsta Jėzaus stebūklais ir pilna gražiausių atsiminimų. Čia buvo pirmutinė bažnyčia, kame apaštalai susirinkdavo ir meldavosi. Dešimt dienų po Viešpaties dangun žengimo šv. Dvasia nužengė ant apaštalo. Deja, dabar ši vieta yra paversta į mohametonų žinyčią, o krikščionims čia net melstis draudžiama. Todel ir mes

Išganytojo kelias.

užėję tik tylomis trumpai pasimeldėme ir tuojuo nuėjome į artimą Nekalčiausios Dievo Motinos bažnyčią...

Ketvirtadienio vakare apie devintą valandą mesėjome Alyvų darželį. Pilnas kelias buvo žmonių. Vieni eidami giedojo, kiti balsu ražančių kalbėjo, kiti vėl tylomis eidami meldėsi arba mąstė. Kitus sutikome jau atgal grįžtančius. Dar valandėlė ir priėjome Alyvų darželį. Čia randasi dar aštuoni labai, labai seni alyvmedžiai, po kuriais vienur kitur žibėjo žvakės. Išblyškęs mėnulis taip gražiai švietė, kad alyvmedžių šešėliai buvo matyti ant pilkos žemės. Žmonių pilna. Vieni karštai meldėsi ir bučiavo akmenį, prie kurio, pagal padavimus, Išganytojas meldėsi ir kruviną prakaitą liejo, sakydamas: „Tėve, ne mano, bet Tavo valia tesipildo“. O kiek čia slaptųjų atsiminimų!..

Pamaldos ant Kalvarijos Kalno.

„Gedulingos Didžiojo Penktadienio pamaldos prasidėjo septintą valandą. Jose dalyvavo keletas vyskupų, kunigai, vienuoliai ir daugybė žmonių. Pamaldos, kaip paprastai Didžiajam Penktadienį, buvo ilgos ir išpūdingos; atsimenant, kad Jėzus mirė ant kryžiaus medžio už visų mūsų nuodėmes, todėl ir šiandien nėra šv. Mišių au kos, nes šioje dienoje Pats Jėzus save paaukojo ant Kryžiaus. Vėl neapsakomai graudų ir jausmingą išpūdį padarė šv. Kryžiaus adoracija, prisiminus begalinę Jėzaus meilę dėl mūsų. Tikrai, juk „niekas neturi didesnės meilės, negu tą, kad paguldytų savo galvą už savo draugus“. Žmonės su ašaromis akyse ėjo keliais ir bučiavo šv. Kryžių.

Mūsų Atpirkėjas ant Golgotos Kalno.

Po pietų mes ėjome kryžiaus kelius Jeruzalės miesto gatvėmis. Kelių tūkstančių minia ėjome giedodami, meldamiesi ir mąstydami apie Jėzaus kančią. Mes ėjome tuo pačiu versmingu Kryžiaus keliu, kuriuo ir mūsų brangiausias Jėzus ėjo apsunkintas kryžiumi siauru ir akmenuotu keliu. Nuo Piloto namų iki penktai stočiai gatvė maždaug vienoda, bet iš čia paskui reikia eiti dešinėn siaura ir apvaliais akmenimis išgrįsta gatve, vedančia aukštyn į kalną. Kai kuriuos stotys turi koplyčias, o kitos tiktai ant mūro pažymėtos. Kelionė labai varginga. Dažnai koja paslysta ant apvalių akmenų gatvėje. Ir nemažai reikia nuvargti einant į kalną. O kaip varginga turėjo būti Jėzaus kelionė! Jisai buvo visą naktį nemiegojęs, labai nuvargintas, baisiai nuplaktas erškėčiais apvainikuotas, kraujas nuo veido lašėjo ant žemės, ant jo pečių buvo sunkus medžio kryžius. O, suprantu dabar, kas tai yra

Kryžiaus Keltas. Išmokyk mane, Jėzau, kantriai nešti kryžių ir Tave visa širdimi mylėti!.. O Golgota, Golgota! Jėzaus Krauju aplaistyta! Tu sudrebėjai iš baimės, pamačiusi Dievą, mirštantį ant kryžiaus. Tąsyk tavo kieta širdis iš gailesčio plyšo. Tavo pavyzdys tesuminkština ir mano užkietėjusią širdį ir teišmokina mane mylėti Jėzų, Kuris čia ant kryžiaus mirė už mane! Nuo X—XIV stotys randasi šv. Karsto bazilikoje. Vėliau įvyko pasveikinimas stulpo, prie kurio Išganytojas buvo plaktas, kurio dalis randasi Pasirodymo bažnyčioje, ir pagaliau iškilmingas šv. vietų lankymas šv. Karsto bazilikoje.

Jėzaus palaidojimas.

D idžiajame Šeštadieny 7 val. ryto prasidėjo šventinimas ugnies, Velykų žvakės ir vandens, o paskui iškilmingos Mišios šv. Karsto bazilikoje.

Iš Jeruzalės išvažiuojant.

„Balandžio 13 dieną anksti atsikėliau ir atėjau Alyvų darželin laikyti šv. Mišių. Čia yra labai graži bažnyčia pastatyta toje vietoje, kur Išganytojas meldėsi po paskutinės vakarienės. O kaip malonu čia melstis, kame kitados Išganytojas meldėsi! Po Mišių dar valandėlę pasimeldęs, grįžau per Juozapato pakalnę atgal Jeruzalėn. Atėjęs pas Cedrono upelį, truputį apsistočiau ant tilto. Buvo gražus rylys. Saulutė vos tik pakilus ant Alyvų kalno bėrė savo auksinius spindulius juo zapato pakalnėn. O aplinkui kalnai toki gražūs, rodos, kad jie nori prakalbėti ir pasakyti kažką ypatinga. Laimingi jūs, kalneliai, maniau, jūs matėte savo Viešpatį! Dar sykį pažvelgiau ant Alyvų darželio, lyg atsisveikindamas su juo, ir grįžau Jeruzalėn.

Rytojaus dieną po Mišių užėjau šv. Karsto bazilikon paskutini kartą aplankyti Kalvarijos kalno. Be galo buvo gaila palikti tas šventas vietas, kur tiek daug saldžios ramybės turėjau; bet čia man nelėmta gyventi. Sudie, šventasis Mieste, aš jau išvažiuoju ir vargiai kada begalėsiu čia sugrįžti. Tačiau tie gražūs įspūdžiai ilgai, ilgai pasiliks su manim ir gal kada mirties sparnais čia atskrisiu ir aplankysiu tavo šventoves, o Jeruzale!“

L. B.

Golgota.

Golgota. Trys kryžiai. Ant dviejų žmogžudžiai,
O trečias garbingas; Aukščiausio Sūnus
Ant jo pakabintas tarp žemės dangaus.

Galva Jo nusvirus dar žiūri į žemę,
Į žmones kaltuosius — dar gailisi jų
Maldauja į Tėvą atleist jų klaidas...

Jo veidas išbalęs ir lūpos sukepę...
Nuo dyglių vainiko galva kruvina...
Jis trokšta — Jam duoda kartybių išgerti!

Aplink gi apstojus gausinga minia,
Mylėtinis Jonas ir ta, Marija,
Kuri prie Jo kojų malonę atrado.

O Motina Jėzaus arčiausia visų
Po kryžiumi geria tą taurę skausmų,
Kurį Atpirkėjas išgėrė del mūs.

Dangus Apsiniaukęs, toks rodos rūstus,
Ir saulė pajutus tą meilę beribę
Užtemo, tik priešai didžiojo nedorybė
Paskendę stovėjo šalti.

Išgėręs tą taurę kančių begalinių,
Mums dangų atvėręs, tą laimės tėvynę
Tuoį žmogžudžiui prižada ją.

Numirus kareivis aštria ietimi
Jo šventąją perdūrė širdį, —

Tą širdį del mūsų Geriausią!..

Gausiai iš Jos teka vanduo su krauju
Ir plauna kaltybių dėmes
Ir džiugin tamsybėjų vėles.

O žmonės beširdžiai kaltybėms iš naujo
Vėl žudo, vėl lieja Jo šventąjį kraują, —
Jis... kenčia iš meilės tyliai!..

Marija mūsu priebēga!

Atsitikimas iš 1926 m. pabaigos.

Žmogus jaučiasi laimingu, kai jo varge ir skausmuose dar vilties spindulėliai šviečia, kai jis jaučiasi, kad yra, kas jam padeda jo varge, kad yra, prie ko jis galėtų šauktis paguodos. Mus spaudžia vargai, nes esam „vargingi levos vaikai“, nes turim „prakaite valgyti duoną“. Tačiau tie vargai negali atimti išganymo vilties ar čia žemėj ar aname pasauly. Gerasis Išganytojas nepaliko mus našlaičiais. Kasdien galime rasti paguodos šaltinį Jo dieviškoje Širdyje. Be to po kryžiumi Jis paliko mums savo mylimiausiąją Motiną kaipo mūsų Motiną. Toji gi Motina, dangaus ir žemės karalienė, Ji niekad nepaleidžia savo vaikų: juos saugo, užtaria prie Dievo, gelbsti mus iš kūno ir sielos pavojų.

Kaip Marija mums padeda, kaip ji uoliai mus gina, tai aiškiai parodo nepersenas atsitikimas su viena našlaite. Apie tos našlaitės mirtį viena sesutė vienuolė taip rašo:

Šiame karste amžinai ilsisi vienos našlaitės kūnas. Prieš paskutinius dvylika metų ji apsigyveno mūsų namuose ir pasižymėjo kaip ištikima ir dora darbininkė. Nuostabūs jos žodžiai, kuriuos ji mirties valandą mums tarė apie savo gyvenimą prieš 12 metų.

Savo gimdytojų mergelė nepažino. Dar kūdikystės dienose ją paėmė auginti viena religinga Nau-Jorko miesto šeimyna. Auklėtojas ją laikė kai tikrą savo dukrelę: didesnės meilės, geresnio aprūpinimo čia žemėj ji nebegalėjo nė trokšti. Jau vaikystės metuose dorybėse spindėjo; Dievo Motinos meile rodos, ji lyg degte degė.

Tačiau dažnai pasitaiko, kad ir Dievas tuos, kuriuos myli, savo kryžiais-kryželiais apdovanoja. Jis leidžia pagundas, ne kad mes joms pasidavę nupultume, bet kad dorybėse tvirtėtume. Kaip auksas ugnyje gryniesniu pasidaro, taip ir žmogus bandymuose skaidrinasi. Ir mūsų našlaitė matomai turėjo silpną bandymėlių pergyventi. Kaip ji tai nugailėjo, tuoj pamatysime.

Jiėjo jau aštuonioliktus metus. Vieną dieną auklėtojai pasiuntė ją į miestą kai kuriems šeimynos reikalams atlikti. Priėjo kryžkelė. Žmonių krūva mergelę sulaukė ir ji turėjo palaukti, kol jie praeis. Tuo pačiu laiku keli karininkai ją pastebėjo ir tarp savęs šnibždėdamies tarė:

Žiūrėk, kokios gražios tos panelės akys!

Kaip žaibas įsmigo į jaunuolės širdį šis pagyrimas.

— Hm, gražios akys? tuštybės pilna ji kalbėjo sau, aš to dar nežinojau...

Parėjusi namon nubėgo tuoj pas veidrodį persitikrinti, ar tiesa, ką anie karininkai apie ją kalbėjo.

— Iš tikrųjų, mano akys puikios, tarė ji plodama rankomis iš džiaugsmo, iki šiol aš to dar nežinojau. Bet dabar jau žinau. Na, ir kiti turės tai žinoti!

*

*

*

„Maža kibirkštėlė sukelia didelį gaisrą“. Mažas pagyrimas jauną širdelę lyg ant kito šono apvertė: jos gyvenimas kryo į blogą pusę, bandymas neišlaikytas. Pagyrimų troškimas, madų vaikymas, pasilinksminimai, žodžiu — viskas, ką žodžiu „tuštybė“ pasakyti galima, liko jos kasdieninis penas. Galop nebevengė nė skaistybės pavojų, priešingai — jų ieškojo. Užtat nupuolė, skaistybės žiedelis liko be laiko nuskintas. Ji puolė vėl ir vėl, geiduliai ją užvaldė, juose ji liko.

Tokį auklėtinės ištvirtimą matydami dori auklėtojai išvijo ją iš savo namų ir daugiau nebepriėmė. Visos draugės nuo jos bėgo. Sąžinės balsas šaukte šaukė daryti atgailą, bet ji to neklausė. Pasi-

Atgailaujančioji Magdalena.

ryžo šį balsą užslopinti. O kaip? Ėmė baisiai girtuokliauti. Pagaliau net visiškai nustojo gėdos ir garbės jausmo: slinko gatvėmis biauariai burnodama. Iš doros mergaitės — paleistuvė, — vaikų pastumdėlė ir policijos sekama. Sunkūs laikai, sunkus nupuolimas... Ir kas toliau? Jei ne Dievo meilė, amžina pražūtis.

Vieną vakarą rado ją nusigėrusią gatvėj gulint. Įmetė į kalėjimą, kad ten išsipagiriotų (nors nebe pirmą sykį). Apie vidunaktį sargai išgirdo baisų kliksmą, kurs net ausis rėžė. Kareiviai daug į tai nežvelgė, nes kalėjime juk ne naujiena. Dar sykį, kitą surikta ir... tylą. Sargai nu-džiugo, galį ilsėtis.

Ant rytojaus nuėjo į kalėjimą atvesti vakarykščią girtuoklę prieš teisimą. Iš lengvo pravėrė kambarėlio duris ir čia pamatė baisų reginį, kurs net kraują gyslose lyg sustabdė. Kambarėlio vidury gulėjo dvi didelės, kraujais aptrešėjusios akys. O kalinė? Siurpulingas vaizdas... Ji sėdėjo ant lentos, rankas dailiai susiėmusi, susitelkusi, galingai lyg jaunose dienose, veidas, rankos, drabužiai kraujuoti, iš dykų akių vietų tekėjo kraujas. Išgirdusi sargų įėjimą tarė:

Veskite mane, esu akla. Bauskite, nes aš tai užsitarnavau.

Sargai stovėjo it negyvi. Pagaliau vienas lyg iš miego atbudęs prabilo:

— Tamsta, kas atsitiko? —

— Nieko nesakysiu! Veskite!

Subėgo visas kalėjimas. Klausimai, grąšinimai ėjo vienas po kito. „Nieko nesakysiu“ tebuvo jos atsakymas.

Nuvedė į teisimą. Čia nuleidusi galvą ilgai tylėjo, galop pratarė.

— Aš esu kalta. Mano nuodėmės jūs žinote, tat kuo griežčiausiai ir bauskite!

Gydytojas dar norėjo jos akis užrišti, bet ji neleido ir pati valė savo rankomis dar tebetękančią kraują iš tų žaizdų, kurios buvo akių vietoje.

— „Tepadeda man Dievas“, buvo jos paskutinis atsakas ir daugiau nieko nebesakė.

Teisėjas nebežinojo nė ką daryti. Jautė, kad čia turi būti kas nepaprasto, nes mergaitės atgaila, viešas prisipažinimas ir susitelkimas buvo perdaug nuostabus. Galų gale nusprendė ją pirma pagydyti ir tik tuomet išsiųsti į pataisos įstaigą.

* * *

Jai kiek pagijus, ji buvo atiduota į „gerojo Piemens“ namus, kuriuos vedė seserys vienuolės. „Gerojo Piemens“ įstaigoje ji nieko nesakė nė apie apakimo priežastį, nė apie savo gyvenimą. Akių žaizdoms užgijus, ji ėmėsi rankų darbelių; jos dirbiniai buvo pavyzdin-giausi. Su kitoms daug nekalbėdavo, mėgdavo nuošalumą, maldą ir mąstymus. Dorybių pavyzdys nuo pirmos dienos metėsi į akis: nė mažiausios klaidelės nebuvo galima joje rasti. Ir taip per 12 metų. „Jos atvykimas į mūsų namus yra mūsų garbė ir palaima, mirtis — didelis nuostolis, taip rašo apie ją viena seselė.

Jau ėjo dvylikti metai nuo to laiko, kai ji pas mus atvyko. Tai buvo 1926 metų pabaigoje, kada ji turėjo mus amžinai apleisti. Paskutinė liga buvo neilga ir lengva. Aiškiai matėme, kad ji greit mirs. Del to visos susėtės naktį susirinko budėti. Staiga ligonė pakėlė galvą ir garsiai į vyresniąją atsikreipus tarė:

— Gerbiamoji motina, iki šiol aš niekam nė žodžio nesakiau, kas man aną naktį prieš dvylika metų nutiko. Bet prieš mirtį noriu tai pasakyti, idant visi žinotų, kaip labai Dievo Motina myli savo paklydusius vaikelius. Kada kalėjimo sargai mane įmetė į kalėjimą, aš nieko nejutau ir nežinojau, kas su manimi darėsi. Staiga pasiūtiau lyg mirusi ir jau stovinti prieš Amžinojo Teisėjo sostą. Dangiškasis

Tėvas už mano nuodėmės pasmerkė mane amžinai. Tada pamačiau, kaip mano nuodėmės kilo į viršų milžiniškos piramidės pavidalu. Pačiame viršuje buvo užrašytas žodis: *tu štybė*. Jau velnias norėjo mane čiupti, bet štai — pamačiau baltai apsirėdžiusią, labai gražią mergelę. Ji artinosi greit prie Teisėjo sosto ir mane užtardama tarė: „Mano Sūnau, duok jai dar laiko pasitaisyti. Kadaisė ji mane karštai mylėjo, ilgai buvo man ištikima. Leisk man būti jos užtarytoja“. Tuo tarpu išgirdau Teisėjo žodžius: „Tebūnie Tavo prašymas išklausytas“. Aš suklikau ir nubudau, jaučiausi labai nusilpusi, kaklą dengė dideli prakaito lašai. Nors kambarėly buvo tamsu, tačiau man šviesu akyse. Dievas čia. Susitelkiau, mažčiau, mintimis perbėgau savo pereitojo gyvenimo nedorybes, priėjau prie jų priežasties. „Ar ne anie karininko žodžiai mane prie to privedė? Ar ne puikybei pasiduodama aš nupuoliau?“ Degiau it geležis krosnyje. Širdį lyg replėmis spaudė atgaila, biauřejaus nuodėmėmis ir jų priežastimi. „Jei tavo akis piktinga, išmesk ją!.. ir aš nepasijutau, kaip įsmeigiau pirštus į akis ir vienu akimirksniu jas išplėšusi bloškiau į aslą. Kas toliau buvo, žinote gerai. Melskitės už mane. Dabar einu vėl pas Teisėją. Tačiau šį kartą mano Motina su manimi eina“.

Tai bepasakojant ligonės balsas silpnėjo; užbaigus apsakymą, ji amžinai užmigo Viešpatyje, jos veidą dengė dangiška ramybė. Mes klūpojom melsdamosi ir mastydamos, jog tai šventa siela mus apleido“.

Taip gailestingumo Motina užtaria visus, kurie ją myli ir garbina. Nejaugi, mielas skaitytojai, šis gyvas pavyzdys nesužadintų Tavjje didesnės meilės ir pasitikėjimo prie mūsų Motinos Marijos?

T. J. Beleckas, S. J.

Mergaitės grožis ir jėgų šaltinis.

Kas yra tikrasis mergaitės grožis? Daugelis žmonių mano, kad tą grožį sudaro vien maloni mergaitės išvaizda ir švelnūs veido bruožai. Tačiau jie nežiūri į vidujinį mergaitės sielos grožį. Juk kaip dažnai tai pasitaiko, kad mergaitė pasižyminti savo paviršutinės išvaizdos gražumu, iš tikrųjų neturi nė vienos savybės, kuri pritinka sąžiningai ir dorai mergelei. Taigi ir tikrojo mergaitės grožio niekumet nereikia ieškoti vien paviršutinėje išvaizdoje. Ne! Tikrasis nekaltos ir skaisčios mergaitės grožis glūdi jos kilnios širdies gelmėse.

Kiekviena siela yra panaši į darželį, kuriame auga ir žydi įvairios gėlės. Bet ir tarp gėlių kur-ne-kur pasitaiko piktžolų. Tai nenuostabu, kad ir mūsų jaunimo širdyse kartais pasirodo įvairių piktžolių, ydy, trūkumų. Tuomet ir ateina mums rimta pareiga visomis išgalėmis rauti tas piktžoles su pagalba sąžinės sąskaitų, savęs pažinimo, išpažinčių, dar rūpestingesnio susidraugavimo su Kristumi, artinantis dažniau prie neišsemiamųjų malonių šaltinio šv. Eucharistijoje.

Jeigu jau kiekvienas daržininkas rūpestingai žiūri ir laisto savo gėles, tai juo labiau kiekvienai mergelei turi rūpėti kuo geriausiai

auklėti savo sielos darželyje tokias dorybių gėles, kurios savo švelniu kvėpėjimu džiugintų dažnai atsilankantį Kristų ir teiktų paguodos artimui. Kaip dažnai pavėsyje, tarp tankių žolių išauga baltosios lelijos, taip ir mūsų širdys būdamos arti prie Kristaus, privalo pasipuošti skaisčiais nekaltybės žiedais. Lietuvaikių darželiuose išauga margieji broleliai. Ten ir malonios neužmirštuolės, vos bematomos tarp žolių, linksmai žiūri į pasaulį. Tai nuoširdaus linksmumo ir draugiškumo gėlynas. Rožės yra ženklas karštos Dievo ir artimo meilės. Bet kaip tų rožių kvapas yra jaučiamas iš tolo, taip ir mūsų meilė prie Dievo ir artimo privalo atspindėti vasarą kiekvienos lietuvaitės gyvenime. Taigi ir visos mūsų mergaitės turėtų būti linksmos, pasiryžusios greit ir mandagiai patarnauti kitiems ir persiėmusios karšta Dievo ir artimo meile. Tiksliai tas pamaldumas neturėtų būti rodyte rodomos žmonėms, lyg ir mes lauktume žmonių pagyrimo ir garbės. Ne. Visa žmonių pagarba ir pagyrimai tik vienam Dievui priklauso, todėl ir mums jos nereiktų savintis, nes jau ir taip — per daug pagarbos ir meilės yra šiais laikais išplėsiama iš Dievo!

Kiekvienam žmogui yra malonu pasėdėti jaukiame be piktžolių darželyje ir jausti malonųjį gėlių kvapą. Lygiai malonią dvasinių gėlių karalią galėtų lengvai sukurti savo sieloje ir kiekviena Lietuvos mergaitė, kuri tik stengiasi iš savo sielos išrauti visas piktžoles, taisyti savo klaidas. Ir tik tuomet mes galime išvystyti savyje tikrąjį sielos grožį, kuris pasireikštų ir išviršiniuose veido bruožuose, kalboje ir visame mūsų gyvenime, kuomet mes rūpestingai kovojame su mūsų sielos piktžolėmis. Juk ir kiekvienam jaunuoliui ar jaunuolei, turintiems savyje nors kiek gerų norų yra nesunku nuolat kilninti savo širdį, ypač jeigu tik mes laiku įvertiname nepaprastą Švenč. Eucharistijos reikšmę ir į nieką nežiūrėdami-os, glaudžiamės prie tos Eucharistinės Kristaus Širdies. Taip pat reiktų atsiminti, jog mums gyvenimo verpetuose norint užgrūdinti savo sielas, yra nepaprastai svarbu ieškoti paramos pas Nekalčiausiąją jaunimo globėją-Mariją.

Kaip dažnai juk tenka girdėti, kad užsienyje katalikų jaunimas, moksleiviai ir universitetų studentai-ės ir net pradžios mokyklų vaikučiai kas mėnesį, o kartais net ir kasdien eina prie šv. Komunijos, stoja į „Maldos Apaštalavimą“ ir į panašius eucharistininkų būrelius, arba rašosi į garsiąsias Marijos Sodalicijas. Argi ir mes neturėtume dvasioje su šv. Augustinu pasakyti: „Gali tie, gali tos, kodėlgi ne mes?“ Juoba, kad mūsų gyvenimo aplinkybės yra dar sunkingesnės, mes geriau matome neatidėtiną reikalą kuo greičiausiai net visą mūsų šalį „atnaujinti Kristuje“, — todėl ir lenktyniuodami-os su pačiu kilniausiuoju katalikų pasaulio jaunimu, turėtume ir mes dažniau artintis prie Dievo, Kuris puošia ir linskmina mūsų jaunystę. Juk tas Dievas tiek daug kentėjo už mus, — argi tat ir mes negalėtume bent truputį daugiau pasišvęsti dėl Jo Karalystės išsiplatinimo mūsų šalyje? Tad ir jūs mergaitės, drąsiau pirmyn! Mūs laukia Dievas ir Tėvynė!

Elzylė.

Iš Kynų misijonieriaus laiškų.

Daug kartų man teko patirti, kad Kynuose žinios yra paskleidžiamos žaibo greitumu. Panašiai buvo ir ši kartą. Grįžau į Mientchi pas savo krikščionis, lydimas vieno vaikino, kuris vadinosi Steponas. Išėjus ant kelio einančio į Sce-meu-Shen, nutarėva pasilsėti. Aš susiieškojęs patogią vietą atsisėdau ir parėmęs galvą rankomis mąščiau apie nuostabų pasaulio surėdymą ir apie jo nematuojamo didumo Kūrėją.

Tokiam minčių įtempime klausau, vadina mane Steponas:

— Tėve, čion yra žmogus, kuris Jūsų ieško.

Aš atsikėlęs pamačiau vargingą žmogų, šiaudiniais batais, suplyšusiais drabužiais ir didele lazda. Jis priėjęs prie manęs atsiklaupė, paprašė palaiminimo ir labai dievotai persižegnojo.

— Iš kur esi geras žmogau?

— Iš Hu — Sni; 10 kilometrų nuo čia, ten yra mano buveinė ir šeimyna.

— Kaip čia atėjai?

— Ieškoti Tamstos; vakar visi kalbėjo, kad vienas europietis ilga balta barzda praėjo pro šią vietą linkui Tem-Quen. Aš atsiskubinau ši rytą čion laukti Jūsų pareinant: juk Tamsta neatsakys užsukti į mano namus?.. Turiu žmoną ir 4 sūnus. Ateikit, išklausysit mūsų išpažinties.

— Bet kaip tu tapai krikščionis? Kaip čion patekai?

— 1900 metais Chan-si siautė persekiojimas ir aš turėjau apleisti su savo dar jauna žmona gimtinį kampelį ir apsigyventi čion sąsmaukoj, kur gavau nusipirkti šiek tiek žemės.

— Ir nebuvai daugiau sugrįžęs į savo kraštą?

— Taip, einu antri metai ir mano sūnūs ten buvo apkrikštyti.

— Puikiai! bet ar nežinojai, kad Mientchi mieste jau trys metai kaip yra bažnyčia?

— Žinojau, bet kad ir daug toliau, bet vis meilesnis savas kraštelis, taip pat ten turiu pažįstamų krikščionių, kur vieni kitus paguodžiam, susiraminam, pasižadam būti visuomet ištikimais Dievo sūnumis...

— Klausyk, gerasai žmogau, jei yra reikalas — einu, bet jei tik aplankyti, tai ateisiu kitais metais, dabar kaip matai ir viena akis skaudama.

— Tėve, nedaryk man skausmo! Visa šeimyna pasirengus laukia. Aš šiemet buvau išpažinties, bet mano žmona ir vienas sūnus jau 4 metai kaip negali eiti išpažinties.

Aš leidausi kelionėn pas gerąją šeimą. Koks džiaugsmas buvo šeimos mūs sulaukus! Visi su dideliu džiaugsmu atliko išpažintį. Aš pasakiau jiems pritaikantį pamokslą, kuris jiems labai patiko.

— Tikrai gera šeimyna! — ir Steponas pastebėjo. Kambaryje virš vaikų lovos kabojo nuo dūmų pajuodęs kryžius. Ant lentynos buvo šv. Šeimynos paveikslas visas gražiais vainikais papuoštas; visur žymu religinės žymės. Šeimininkas parodė nesunaikintą popierių, kuriame buvo parašytas jo vardas su visais kitais tos šeimos nariais, tai buvo krikšto ir gero elgesio liudijimas.

— O kaip gyvenimas klojas?

— O, dirbu su tikru tikėjimu ir gyvenimas neša pe no. Dabar pasilieka didžiausioj ramybėj, kad Tėvelis mus aplankėt.

Atsisveikinę išėjo su Steponu.

Aš šią šeimą paėmiau į savo globą ir kiekvieną metų eidamas į Tem-Quen aplankydavau ir tą šeimą.

Lūšnų Juozas.

Dangus teklauskos...

Nei tu, nei aš — nežinom mes,
Kokia bus mūsų ateitis,
Kur mus gyvenimas nuves, —
Nežinom to — tai paslaptis!
Ir tu, ir aš — taip trokštam mes
Sviesių laimuzės spindulių,
O mūsų širdis neramias
Teguodžia aidas jos vylių...
Nei tu, nei aš — mes niekados
Nebenurimsime čionai...
Širdies pasilgusios maldos
Dangus teklauskos amžinai.

Pirmoji Žibutė.

L. B.

* * *

Brangus dangau, kam sielą mano
Tu taip vilioji nuolatos,
Kad kartais net gyvent nemielea...
Del ko ilgiesi tu taip jos?
Tu trokšti, trokšti ką mylėti,
Kuri mylėti sutverta,
Palauk, palauk: daugiau kentėti
Norėk, — nes laimė to verta.

Iš katalikų pasaulio.

Kaip persekiojami katalikai Meksikoje?

Paskutiniu laiku gaunamos žinios iš Meksikos praneša vis apie didesnes baisenybes. Visi vyskupai ir kunigai yra suiminėjami ir talpinami kalėjimuose. Bedieviškoji valdžia užima kat. Bažnyčias, kunigų seminarias ir vienuolynus ir verčia juos į visokius sandėlius, valdžios įstaigas, arba tiesiog paveda įvairioms socialistų draugijoms naudotis tais trobesiais. Kai kuriose vietose pasisėkė žmonėms apginti bent kelias bažnyčias nuo tokio išniekinimo, nors už tai ir keli šimtai katalikų turėjo savo galvas paguldyti.

Garbinti Dievą Meksikoje yra laikoma vienu didžiausių nusižengimų prieš valstybės tvarką. Jokių pamaldų bažnyčiose nėra. Tačiau katalikai ir iki šiol renkasi į tas apleistas šventoves ir visa širdimi bei lūpomis šaukiasi Išganytojo, kuris drauge su Švenč. Sakramentu liko ištremtas iš tų bažnyčių. Tiesa, jau nėra tose bažnyčiose kunigų, kurie ten galėtų šv. Mišių Auką paaukoti už savo prislėgtuosius tautiečius ir suteikti jiems sakramentus. Tačiau tikintieji ir dabar vis tebeieško ir veržiasi prie Jėzaus. Jie slapta renkasi į kokius nors namus, kame junta galėsią surasti kunigą laikantį šv. Mišias, teikiantį atgailos sakramentą ir dalinantį šv. gyvybės Duoną.

Katakombų gyvenimas.

Nežiūrint didžiausių pavojų čia nuolat pasitaiko didžiausio karžygiškumo pavyzdžių. Taip antai dar neseniai vienas kunigas atrashė laišką iš pačios Meksikos sostinės, kad jis kasdien išnešioja po įvairius kat. namus ligi 300 komunijų tikintiems. O pirmaisiais mėnesių penktadieniais tasai skaičius siekias nuo 650 iki 1200 žmonių. Bet tik pamanykit, kiek pavojų grėsia ant kiekvieno žingsnio tokiems uoliems Kristaus apaštalams! Iš visų pusių landžioja valdžios šnipai. Ir jeigu laikomos kuriuose namuose šv. Mišios, tai baimingai klausoma kiekvieno judėjimo, kuris girdima lauke. Ir tegu tik į namus tuo tarpu įsibriauja keli policininkai, tai tuč tuojau paslėpiami visi bažnytiniai drabu-ri indai. Tokiu būdu visi pėdsakai yra paslepiami, nes kitaip Švenč. Sakramentas galėtų būti kuo labiausiai išniekintas. Čia gana bus tik atsiminti tokį atsitikimą, kaip mieste Noria de Angeles vienas karininkas išplėšęs kieliką su Švenč. Sakramentu ir norėdamas jį labiau išniekinti viešoje aikštėje valgė šv. Komunijas drauge su žuvim.

Panašus Švenč. Sakramento išniekinimas įvyko ir Gvadalažaroje, kuomet, vienam tėvui jėzuitui bedalinant šv. Komuniją, visai netikėtai įsiveržė į tuos namus būrys ginkluotų kareivių ir tuojau suareštavę patį kunigą visas Švenč. Sakramento ostijas su panieka išbarstė ant grindų.

Kaip miršta katalikų kankiniai?

Tai buvo pereitų metų gale. Rugpiūčio mėnesyje prasidėjo patys baisieji katalikų persekiojimai. Meksikos katalikai, jau prieš akis

pamatę pavojų, tūkstančiais grūdosi prie klausyklių, kad tik galėtų susistiprinti švenč. Eucharistija. Per dienas ir naktis buvo apgultas klausyklos. Kai kas pasilikdavo nevalgęs net iki 6 val. vakaro, kad tik galėtų apšarvuoti savo širdis tuo dievišku kankinių Maistu. Tada jau ir jie buvo taip pat drąsūs, kaip ir pirmųjų amžių kankiniai.

Apie vieną tokį Meksikos karžygį štai ką rašo „Žvaigždės“ redakcijai vienas mūsų bendradarbis meksikietis: „Tai buvo nepaprastai kilnus ir šventas žmogus. Aš jį gerai pažinojau. Dar paskutinę naktį prieš jo mirtį mudu su juo ilgai kalbėjovos apie nepaprastą malonę išlieti savo kraują už Kristų, prie ko juk mes visi jau turėjome būt nuolat pasiruošę. Ir štai ant rytojaus į mūsų miestelį atplūdo visas pulkas valdžios kareivių. Žmonės tai pamatę greitai rinkosi į bažnyčią. Atsiskubino ir ištikimasis Bažnyčios sūnus drauge su savo vaikais. Pats jauniausias jo sūnus tuoju paėmė iš altoriaus švenč. Sakramentą ir kareivių nepastebėtas paslėpė netolimame darže. Kareiviai įsiveržę bažnyčion ir jau radę tuščią altorių visiškai įtužo ir tuoju suvarė visus žmones į kapus. Čia jie pradėjo visus iš eilės smarkiai plakti, reikalaudami pasakyti, kame yra kielikas su ostijomis.

Mūsų garbingasis asmuo, matydamas kaip baisiai buvo kankinami vaikai ir jų motinos, draug su visais beginkliais žmonėmis, — negalėjo susilaikyti ir išprašė iš kareivių, kad jie visus tuos žmones paleistų, o jį tik vieną pasiliktų, nes jis turįs jiems šį tą pasakyti. Ir tuoju prasisklaidžius žmonėms, jis drąsiai sušuko kareiviams: „Tegyvuoja Kristus Karalius! Tegyvuoja mūsų švenčiausioji Motina Guadalupe!“ Kareiviai, išgirdę tokią nepaprastą žinią, labai įtužo ir jis visas pasruvęs kraujuose nuo kareivių smūgių tuoju susmuko negyvas, besimeldamas už savo priešus ir jiems atleisdamas...

Čia pravartu pažymėti, kad vienas jo vaikų šitaip pranešė savo broliukui apie mylimojo tėvelio mirtį: „Broliuk. Tiesidžiaugia tavo širdis. Aš tau pasakysiu šiandien didžiausią paguodą... Mūsų tėvelis yra šventas, jis mirė už tikėjamą kankiniui...“ Argi tai ne tikras kankinio kraujas virė to jauno vaikelio krūtinėje?!

* * *

Kalėdų vaišės pavargėliams.

Laike pereitų Kalėdų didelė kat. gailėstingumo draugija (Opera di Card. Ferrari) suruošė dideles vaišes pavargėliams Romoje, Milane, Genujoj, Venecijoj Jeruzalėje, Paryžiuje ir kituose didmiesčiuose. Taip Paryžiuje, pavyzdžiui, buvo susirinkę Kalėdų rytą apie 2000 pavargėlių išklausyti šv. Mišių. Po pamaldų bažnyčioje visi pavargėliai buvo gerai pavaišinti. Laike tų pietų griežė orkestras ir pavargėliams patarnavo aukštos ponios ir pasišventę kat. moksleiviai. Tuo nepaprastu gailėstingumo darbu daugelis pavargėlių buvo iki ašarų sujudinti.

Leidžia Tėvai Jėzuitai, Redaktorius — T. J. Bružikas S. J.

Maldos Apaštalavimo intencijos atskiroms balandžio mėnesio dienoms.

1. **Jėzaus Širdies penktad.** Kad mūsų šalis susilauktų kuo daugiausia kilnių ir pasišventusių apaštalų.

2. **Šv. Pranciškus a Paulo,** vien. Už kat. misijas stabmeldžių kraštuose. Už visus tuos mūsų tautiečius, kurie pasišvenčia kat. misijų gerovei.

3. **V Gavėnios sekmad.** Kad mūsų žmonės geriau suprastų ir pamiltų Švenč. Sakramentą ir būriais prie Jo artintųsi.

4. **Šv. Izidorius,** vysk. Kad ir Lietuvos parapijose atsirastų daugiau tokių tylių pasišventėlių, kurie melstųsi už visos savo apylinkės atsigvertimą.

5. **Šv. Vincentas Ferrari** išp. Atgailos dvasia mūsų tarpe.

6. **Šv. Celestinas.** Kad visi pamėgtų dvasinio turinio knygų skaitymą.

7. **Šv. Epipanijus,** kent. Kad mumyse nuolat stiprėtų apaštališko pasiaukojimo troškiniai.

8. **Šv. Dionizijus,** vysk. Už Lietuvos vyskupų ir parapijas.

9. **Šv. Marija Kleopa.** Kad visos Lietuvos moterys savo darbais ir malda parodytų daugiau gyvos meilės ir prisirišimo prie Išganytojo.

10. **Verbų Sekm.** Kad visas Lietuvos jaunimas, ir ypač vaikeliai, kaip šeimynose, taip mokyklose ir per geras kat. draugas būtų žadinami susitikti su Išganytoju prie Dievo Stalo.

11. **Šv. Leonas,** pop. Kad mumyse įsigalėtų didesnė meilė ir prisirišimas prie Šv. Tėvo.

12. **Šv. Julijus,** pop. Didieji Kat. Bažnyčios reikalai.

13. **Šv. Justinas,** kent. Kad pirmųjų krikščionių kraujas užvirtų ir mūsų krūtinėse.

14. **Didysis Ketvirtadienis.** Didėsnis pamaldumas prie Švenč. Sakramento.

15. **Didysis Penktadienis.** Išganytojo permaldavimas už visus ižeidimus.

16. **Did. Šeštad.** Kad visi mūsų ligoniai ir apleistieji mokėtų savo skausmus ir nelaimės paaukoti Išganytojo Širdžiai.

17. **Velykos.** Kad pačia mirtį nugalėjęs Jėzus padėtų, idant į kiekvieną mūsų šeimyną pareitų geras kat. laikraštis ir visą mūsų šalį prikeltų iš dvasinio apsnūdimo.

18. **Velyku pirmad.** Daugiau dvasinio džiaugsmo.

19. **Šv. Simonas.** Už visus esančius skaistybės pavojuose.

20. **Šv. Viktoras,** kent. Dėsus tikėjimo išpažinimas kareivių tarpe.

21. **Šv. Anzelmas,** vysk. Kad Dievas gausiai palaimintų visus Lietuvos vienuolynus ir kunigų seminarias.

22. **Šv. Soteris ir Kajus,** kent. Kad ir mes visi persiimtume džiaugsmingo pasišventimo ir kilnaus apaštalavimo dvasia.

23. **Šv. Jurgis,** kent. Skaistybės išsaugojimas karo tarnyboje.

24. **Atvelykis, Mėn. Globėjas.** Už atsivertimą visų tų, kurie yra nutolę nuo kat. tikėjimo.

25. **Šv. Morkus,** Evang. Kad mūsų žmonės labiau pamiltų Šv. Rašto skaitymą (tikrai ne eretikų iškreipytą!)

26. **Marija-Geros Patarties.** Melė prie Švenč. Panelės. Už visus Gyvojo Ražančiaus narius.

27. **Šv. Petras Kanizijus** iš Jėzaus Draugijos, Bažnyčios Daktaras. Už visus Jėzaus Draugijos narius Lietuvoje.

28. **Šv. Paulius** nuo kryžiaus, vien. Už M. A. narių ir „Žvaigždės“ skaitytojų bei platintojų reikalus.

29. **Šv. Petras,** kent. Nelaimingųjų katalikų apsaugojimas Mekikoje ir Kynuose.

30. **Šv. Kotryna,** iš Sieno. Idant kuo daugiausia Lietuvos šeimynų pasiaukotų Jėzaus Širdžiai.

Už kiekvieną darbą, kuris yra atliekamas šiomis intencijomis, visi M. A. nariai gauna 100 dienų atleidų.

Aukos misijoms.

Aukos katalikų misijoms stabmeldžių kraštuose vis gausiau ir gausiau pradeda plaukti. Tik pažiūrėkit! Štai pačiu paskutiniu laiku aukovo kat. misijoms šit kiek asmenų:

Kun. N. S. paaukojo net 16 $\frac{1}{2}$ rusiškų auksinių bei sidabrinių rublių, daug pašto ženklų, popierinių pinigų ir keletą svarbių knygų bei laikraščių apie kat. misijas. Kažkokia Kaunietė — 5 lt., p. Cibulskienė — 4 lt., 800 p. ženklų, paveikslėlių ir tt. Vargdienės Seselės iš Marijampolės — kelis tūkstančius dvasinio turinio paveikslėlių, gražiai sutvarkytų rašančių ir pan. pamaldumo dalykėlių. Kun. Vac. Strazdas ir kun. kleb. Michalkevičius atsiuntė po kelias dešimtis savo amžį jau atgyvenusių tūkstantinių, šimtinių iš carų ir kaizerių gady-nės. Nepaprastai gražiai sutvarkę atsiuntė didesnius pašto ženklų rinkinius: Gerb. Panevėžio Eucharistininkai — 3484 pašto ž., uolieji Biržų At-kai Eucharistininkai — 1127 p. ž., Vilkaviškio At-kai Eukai — 800 p. ž.; Kamajų L. K. Moterų Draugija, Kamajų Treitininkai, kun. A. Baronas, A. Baltrukėnas; glėbį pašto ženklų ir senų pinigų — Juzė Daniūnaitė, S. Rajūnaitė iš Kelmės, A. Juškaitė, Julija Serapinienė, p-lė Savickaitė iš Pašvitinio; uolioji misijų rėmėja — p-lė T. Rimgailaitė, kun. J. Gaubas, A. Jakštys nuo Griškabūdžio, viena pasi-šventusi Marijampolietė, kurios pavardės nepavyko patirti, Ona Rimšienė, Emilija Matulevičienė, p. Pr. Kričauskienė, p-lė Civinskaitė, Ona Jocytė, Pr. Gužinskaitė.

Gana daug aukovo pašto ženklų, senų rusiškų ir vokiškų pinigų, šokolado popierių ir tt. — kun. Žemaitaitis, kun. Kaščiukas iš Romos, pora Kauno kun. Seminarijos auklėtinių, kun. A. P., Baškys J., Vitoldas Moigis, Česlovas Teišerskis, Benonas Javčersonas, Vytautas Falkauskas, Audenių Jurgutis, D. Kisielaitė, Mykolas Kovalskis, K. Volotka, Baniukaitis, Henrikas Bokas, Leonas Balabanovas, nenu-ilstantis rinkėjas — Leopoldas Jakas ir kiti.

Kaip gaila, kad čia mes turime nutylėti vardą vienos kat. mo-kyklos Lietuvoje, kurios jaunučiai mokiniai sykiu su savo gerb. mo-kytoja yra įteikę mūsų Misijų Skyriui kuo pavyzdgingiausiai sutvarkytų: 45 rašančius, 500 paveikslėlių, 800 p. ž., kryželių, mažučių statulų, škaplierių, 120 agnosėlių, kurie buvo labai gražiai suvarstyti ant spal-vuotų kaspinėlių ir 2 lietuviškos drobės užtiesalu altoriui.

Visi kilniaširdžiai Aukotojai bei Aukotojos gali įsidėmėti, jog tie vargšai stabmeldžiai, kurie jūsų aukų padėdami pažins, kame yra tikrasis „kelias, tiesa ir gyvenimas“, — tapę gerais katalikais, nekar-tą savo karštose maldose prašys už Jus Aukščiausiąjį, idant ir visų gerb. Aukotojų vardai būtų aukso raidėmis įtraukti į dangaus ange-lų sąrašus. Tad ir mes iš savo pusės nuoširdžiai dėkodami už šias aukas kat. misijoms, prašytume ir toliau jų nepamiršti. Žinokime, kad dar visas milijardas (1.000.000.000) sielų vargsta ir kenčia stabel-dystės vergijoje. Kaip tai kilnu, nešti į jų tarpą tyro džiaugsmo ir meilės Naujieną. Juk ką mes „vienam iš tų mažutėlių padarome, tai mūsų Dievui darome!“

Tyliesiems katalikų spaudos karžygiams.

Kiekviena šalis ir kiekvienas amžis turi savo didžiasielų karžygių ir apaštalų. Kiekviena tauta jais džiaugiasi, didžiuojasi ir kiek galėdami rūpinasi juos pagerbti. Tokių dvasios milžinų turime ir mes. Štai juk dar nesenai Lietuvos ir net užsienio laikraščiai su didžiausia pagarba ir nusistebėjimu pasakojo apie nuopelnus nesenai mirusio a. a. Arkivyskupo Jurgio Matulevičiaus. Daug buvo rašyta ir kalbėta ir apie lietuvių tautinio atgimimo tėvą a. a. Dr. Joną Basanavičių, kuris nesenai mirė Vilniuje aprūpintas šv. sakramentais.

Bet dar yra mūsų krašte ir daug tokių tylių karžygių, apie kuriuos maža terašoma, kuriems paminklų nestatoma, o tačiau jie galima pavadinti tikra Lietuvos katalikų pažiba ir tokiais mūsų šalies apaštalais, kuriais ir mes tikrai galime vien džiaugtis. O jais yra visi mūsų katalikiškųjų laikraščių bei knygų platintojai!

Štai kodel „Žvaigždės“ Redakcija, norėdama bent kaip parodyti savo didelės pagarbos ir dėkingumo jausmus tiems tyliesiems pasišventėliams, kurie daugiaus prisidėjo prie „Žvaigždės“ platinimo, — nutarė jiems pasiųsti tam tikrus pasišymėjimo ir padėkos lakštus su visais Jėzaus Draugijos šventųjų ir palaimintųjų paveikslais.

Iki šiol jau turėjome laimės pasiųsti šiems asmenims: kun. Čypliui ir kun. Židanavičiui, kuriuodu pasiekė aukščiausią rekordą, abudu išplatindamu po 80 egz. „Žvaigždės“, taip pat labai daug pasišventimo parodė — amžinasis kat. laikraščių platintojas p. Juozas Užupis, Kun. Adomaitis — Lazdijai, kun. Lelešius — Miroslava, kun. Adomavičius — Airiogala, kun. Martusevičius — Zigaičiai, kun. Andrastis — Barstyčiai, kun. Merkevičius — Lukšiai, kun. Augulis — Kairiai, kun. Morkys — Pikeliai, kun. Baltrėnas — Gargždai, kun. Mikelkevičius — Barzdai, kun. Braknė — Vainuto, didelis „Žvaigždės“ prietelis — kun. kan. Macijauskas — Švėkšna, Balytė Ona — Skapiškis, Mikalauskas — Telšiai, Budreikaitė — Kamajai, kun. Matulevičius — Pabiržė, kun. Butėnas — Anykščiai, Markevičaitė — Telšiai, Bubnytė Pr. — Prienai, Norkaitė — Kelmė, Barisas — Pušalotas, kun. Pukys — Žem. Kalvarija, kun. Čybas — Paparčiai, Povilaitis — Šakiai, kun. Čėsna — Vinčiai, kun. Povilaitis — Kalvarija, kun. Pocevičius — Raseiniai, Daniūnaitė — Kovarskės, Raždinskas — Seduva, kun. Dau-

kša — Utena, Rumšiškės klebonas, kun. Dailidė — Kriokialaukis, kun. Štelmokas — Viduklė, kun. Imbras — Pernarava, kun. Šurna — Deltuva, kun. Inčiura — Lauksoda, Šukevičiūtė — Prienai, Ježauskaitė — Vaškai, Vargdienės Seselės — Marijampolė, kun. Jurgila — Meteliai, Sutka — Papilė, Janauskaitė — Pasvalys, kun. Strimas — Pakuonis. Jakūbonas — Šiauliai, Sabinskas — Biržai, kun. Jocas — Šaukėnai, kun. Stasiulis — Vilkija, Karablytė — Krinčinas, kun. Sabaliauskas — Alovės, kun. Kalvaitis — Adakava, Savickaitė — Pašvitinys, Klivaitė — Linkuva, Tverų Spaudos Komitetas, kun. Kleiba — Kužiai, kan. Urbonavičius — Salantai, Leparskienė — Joniškis, kun. Vilėniškis — Adomynė, kun. Lialis — Papilys, Visgirdaitė — Antalieptė, Lunskaite — Šiauliai, kun. Valaitis — Aleksote, Libonaitė — Šeduva, kun. Vitkevičiaus — Palonai, kun. Liepa — Skiemonys, kun. Vebeliūnas — Miroslava, kun. Vasiliauskas — Josvainiai, kun. Varona — Kaišėdoriai, kun. Vaičaitis — Griškabūdis, kun. Žižis — Simonys, kun. Gečys — Girkalnis, kun. Galinauskas — Žemaitkiemis, mok. Gricaitė — Južintai, kun. Gurevičius — Garliava, kun. Garbus — Bagotoji, Gorgtė — Šiauliai, p. Pranskevičius — Londonas, seserys Kazimierietės: Sesuo Concepta — Cicerio III., S. Jeromė — Roseland., S. Cazimera — Philadelphia, S. Anastazija — Chicago, Francesca — Worcester, Silvester — Chicago, Elzbieta — Chicago, Cecilija — Carmel, S. Joanna — Vanšingtonė, I. Bonaventūra — Baltimore, Sv. Kazimiero Seserų Vienuolynas — Chicago, p. Antanavičius Britanija, E. Pampikienė, — Bradock. Dar šiomis dienomis siunčiama: p-lei Pr. Kivilytei — Kairiuose, p. J. Kuncai — Krokialaukyje, p. J. Serapinienei ir p. Cibulskienei — Kaune.

Jei ką nors mes būtume šiame Gerb. Platintojų sąrašė išleidę, ar pamiršę paminėti, — tai prašytume mums prisiminti. O visi malonieji skaitytojai, kurie dar jautų daugiau apaštališkos ugnies savo kiutinėje ir mielai sutiktų stoti į šias garbingas katalikiškos spaudos platintojų eiles išplatindami bent 5—10 „Žvaigždės“ egzempliorius, — tąsyk ir jiems mes pasiskubinsime išsiųsti po tokį pat lakštą su visais jėzuitų šventųjų ir palaimintųjų paveikslais.

Šia proga taip pat mes norime tarti gilius padėkos žodį visiems Šv. Kazimiero spaustuovės „Sviesos“ darbininkams už jų pasišventimą, įdedant savo rankų ir širdies darbo prie „Žvaigždės“ išleidimo.

„Aukso ir sidabro mes neturime“. Tad ir negalėdami kitaip atsidėkoti, pasižadame iš savo pusės kiekvieną mėnesį atlaikyti Kauno Tėvų Jėzuitų bažnyčioje šv. Mišias už visus „Žvaigždės“ platintojus bei skaitytojus.

Dr. B. K. Vencius

Dantų gydytojas.

Priėmimo valandos 9—12

ir nuo 2—6.

Kaunas, Nepriklausomybės Aikštė 4.

Kabineto tel. 10—93. Buto 836.

Geriausiai aprūpinsi save ir vaikus, pasidėdamas pinigus ŪKIO BANKE. Turtas penkiolika milijonų litų. Moka aukštus nuosimčius. ŪKIO BANKA rasi apskrities mieste.

Redakcijai atsiųstos knygos.

Rymantas. „Privatinė nuosavybė“. Chicago 1927 m. 30 psl. „Tiesos Aidų“ leidinys Nr. 4. Kaina 10 cent. „Tiesos Aidai“ išeidami kas mėnesį mažų leidinelių formoje rūpinasi krikščioniškųjų tiesų šviesoje įvertinti pačius rūpimuosius gyvenimo klausimus. Šiose knygelėse yra gvildenamas nepaprastai svarbus privatinės nuosavybės klausimas, nurodoma iš ko ji yra kilusi, kokios prievolės yra surištos su turtų naudojimu, pabrėžia reikala savo nulekamo turto dalį aukoti krikščioniško gailėstingumo darbams, remti kilnesnius visuomenės reikalus, taupyti ir leisti tą turtą apyvarion.

Salomeja Neris. „Anksti Rytą“. Kaunas, 1927 m. 74 psl. „Ateities“ leidinys. Kaina 2,50 lt. Šis pirmas Salomejos Neries eilėraščių rinkinys prikišamai įrodo, kad ši jauna mūsų rašytoja turi nepaprastų poetinių gabumų ir didelių užsimonimų trokšdama „nubairstyti pilką kelią gėlėmis“ ir „laimę dainoms palydėti“. Deja, iš tolimesnių eilėraščių dvelkia kažkoks šaltas liūdesys, nykus užsidarymas savyje. Todėl ir reikia nemaž apgailestauti, kad mūsų katalikai rašytojai dažnai ne nepasistengia išsiveržti virš savo siauros asmenybės ribų ir tokio Dantės ar bent Veberių, Peregrinų, ar Brentanų, sparnais pakilti prie Amžinojo Grožio Šaltinio — Dievo, atjausti prislėgtų širdžių skundus ir nešti joms krikščioniškos šviesos ir meilės spindulius. Nes kitaip, „jei aš kalbėčiau žmonių ir angelų kalbomis, bet neturėčiau meilės, aš būčiau kaip žvangantis varis ir skambančios kanklės“. (Kor. 13, 1.) Todėl vertėtų net daug melstis, kad pagaliau ir mūsų rašytojų eilėse pasireikštų daugiau pagarbos aukščiausiems žmonijos idealams, kuriuos atskleidžia mūsų religija. Juk visai niekieno nenorint užgauti, reikia vis dėlto pasakyti, kad ir taip mes būsimė dailiosios literatūros atžvilgiu, rodos, jau gana sustabmeldėje. Tikrai būtų gaila, jeigu ir šitas talentas pasikęstų nekrikščioniško melancholizmo sūkuriuose.

Antonius Peters S.C.J. „Unter Palmen“. Missionsdruckerei, Aachen. 1926 m. 100 psl. Kaina 2,50 Mk. Kitose šalyse jau eina šimtai laikraščių ir knygų, kurie rašo apie kat. misijas stabmeldžių kraštuose. Štai kad ir šios knygelės. Kaip gražiai čia yra aprašomas katalikų gyvenimas karštosiose Pietų Brazilijos šalyse. Autorius, gerai pažinodamas tų šalių gyvenimą, ir savo vaizdeliuose atskleidžia prieš skaitytojo akis nevieną kilnų pasisąjūto ir krikščioniškos meilės pavyzdį.

P. A. Sheehan. „Der Eriolg des Misseriolges“. Missionsdruckerei, Steyl 690 psl. Tai yra garsaus anglų veikalo vertimas. Jo turinys toks: 17 metų moksleivis Austinas grįžta vasaros atostogosna. Savo globėjo patariamą nusprendžia laikyti brandos kvotimus gimnazijoje ir stoti į universitetą. Jo mokytojai įkvėpia jam senovės graikų ir romėnų rašytojų meilę. Tuose stabmeldžių raštuose jisai nuo šiol ir ieško atsakymo į visus jį kamuojančius gyvenimo klausimus. Bet egzaminai nepasiseka. Tai didelė nelaimė. Jis ima skaityti Šekspyro, Kanto ir pan. raštus. Nekentė tikėjimo. Ieško darbo. Tačiau, paklausus ko jis moka, iš vienos kontoros buvo su pajuoka išmestas. Visų apleistas pagaliau netikėtai susiduria su viena katalikų šeimyna, kame ir suranda paguodos. Bet jo sielos andros vis dar tebešlo. Tuo tarpu atvažiuoja į tą miestą vienas mūsų Austino draugas irlandietis, kuris jau buvo baigęs savo mokslus ir pasiliko giliai tikinčiu kataliku. Jis dabar čia laikė tikybinių turinio paskaitas. Vįsi domisi. Juodu vėl susitinka. Mokytasai irlandietis troško, kad jo tėvynė susilauktų kuo dangiausia mokytų žmonių ir šventųjų. Ta kilnia dvasia jis pamažu atgaivina ir savo draugą. Abu praleidžia atostogas viename benediktinų vienuolyne. Pasikalbėjimas su vienu mokytu tėvu pažadina ir Austiną skaityti ir gilintis į katalikų mokslininkų raštus. Tie raštai pagaliau ir išblaško visas jo abejones. Netikėta, bet nepaprastai kilni jo draugo mirtis Austiną taip sužadina, kad jis savo mištančiam draugui pasižada testį jo didelį apaštalyvimo darbą. Šis veikalas galėtų išblaškyti daug abejonių ir mūsų tautiečių tarpe, kurie savo sielose pergyvena tas pačias vidaus kovas ir neramumus.

P. Alberich Gerards O. Cist. „Theresien-Gebethbuch“, Kirmach-Villingen, Schulbrüderverl. 1926 m. 280 psl. Kaina 2,50 mk. Šios maldaknygės su savo gražiais patarimais, nurodymais ir maldomis trokšta mums padėti giliau išgyventi į taip kilnią Šv. Teresės V. J. dvasią. Šv. Teresė Vaikelių Jėzuso greitai laiku užkariavo visų katalikų širdis, kurie tik arčiau su ja susipažino. Ir toji dovanų gausybė, kurias ji nuolat beria ant žemės, traukte traukia vis daugiau žmonių eiti paskui tą gyvą kūdikiskumo pavyzdį. Šios maldaknygės tinka jaunimui.

„Gebetsjuwelen“ aus P. Meschlars „Seelenschmuck zum göttl. Gastmahl“, Schulbrüderverl., Kirmach-Villingen. 1926 m. 90 psl. Kaina—50 Pf. Kas tik nori gilinti savyje pamaldumą į Švenč. Sakramentą, tas ir galėtų rasti šiose knygelėse kilniausių minčių, kurios jam padėtų prisiminti mūsų Viešpatį Švenč. Sakramente. Tos rinktinės mintys žadina mus susigyventi su Meilės Karaliumi ir lyg kokias amžinai žydinčias gėles mes jas galėtume nuolat skinti ir aukoti mūsų Kristui, kurio meilė liepsnojančioji Širdis juk nuolat plaka mūsų bažnyčių altoriuose. Ar nevertėtų jas išversti ir lietuvių kalbon?

M. Meschler S. J. „Das Exerzitienbuch des hl. Ignatius von Loyola“ III. Band: „Ausführung der Betrachtungen“ Herder, Freiburg i. Br. 1926 m. 516 psl. 8 Mk. Kas kartą vis labyn ir labyn išsiūbuoja įvairūs rekolekcijų judėjimai tarp užsienio katalikų. Kas metai iškyla vis nauji namai, kur gali susivažiuoti kunigai, moksleiviai, pirkliai arba paprastai darbininkai, kad ten per 3—15 arba net ir 30 dienų galėtų susitelkti ir atsinaujinti dvasioje. Tokia Olandija, pavyzdžiui, tik eucharistinio susipratimo dėka ir su pavyzdiniais tvarkomais rekolekcijų pagalba yra pasiekusi taip aukšto laipsnio. Po karo ir vokiečių katalikai, pamatę kokių gražių vaisių susilaukė olandiečiai, labiau sujudo ir pradėjo rūpintis patys žadinti savo tautiečių tarpe didesnę prisirišimą prie Švenč. Eucharistijos ir raginti visus daryti pavyzdinai teikiamas rekolekcijas. Tuo tikslu vokiečių jėzuitai ir leidžia visa eilę rimtų veikalų apie sistematingą šv. Ignaco rekolekcijų davimą. Šitose knygos, pavyzdžiui, yra išvystomi patys pamokslai, nurodomos mintys mąstymams ir tt. Ankstybesniuose tomuose jau buvo duoti bendri nurodymai rekolekcijų vedėjams.

P. Josef. Furger S.S.S. „Eucharistische Heiligenlegenden auf jeden Tag des Jahres“, Emmanueilverl., Bozen 1923 m. 832 psl. Kaina 7 Mk. Mūsų eucharistiniam amžiui labai tinka ir šitoks platus eucharistinių šventųjų aprašymas. Šalia plačiai žinomų šventųjų, kaip šv. J. Chrizostomas, Augustinas, šv. Pranciškus Salezietis, šv. Ignacas ir pan., čia randama ir visa eilė tokių šventųjų bei palaimintųjų iš pačių paskutinių laikų, apie kurių gyvenimą iki šiol nedaug kas ir nežinojo, k. a. pal. J. Eymardo, šv. Sofijos Barai, Onos M. Taigi, Gerardo Majello, pal. Beredikto Labre, Gabriėliaus Perboyre ir visa eilė kitų šventųjų, kurie gyvendami šiame pasaulyje rodė savo nepaprasto prisirišimo ir meilės prie Dieviškojo Išganytojo Švenč. Sakramente. Daugelis jų net savo galvas paguldė, begindami Išganytoją Švenč. Eucharistijoje. 100 gražių paveikslėlių puošia visa veikala.

Die Grundlagen der Biologie, von Prof. Dr. A. Süssenguth. Band 3 der Schriftenreihe der Vereinigung „Natur und Kultur“ München 74 pusl. Kaina 1,50 R.M. Tyrolia-Verlag. Materializmas yra padaręs daug žalos ir šiandien dar jis tebedaro ypąč mokslininkų tarpe. Prof. Süssenguth ne tik parodo materialistų argumentų silpnynes, bet irgi aiškiai sutraukia visa teizmo mokslą, kas liečia biologijos klausimą ir padaro iš čia sveiku, katalikišką išvadą. Sunku bus surasti taip trumpai sutraukta kas tik yra svarbu žinoti apie pagrindinius biologijos dėsnius, kaip šitose knygutėse. Kas ieško teisybės biologijos klausimais čia ras: ką vilioja Darvino protavimas, ir kitos materialistinės sistemos, greit pamatys jų klaidas ir įgys daug rimtesnių žinių, kurios veda prie tiesos.

Der Aufbau der Materie, von Studienrat J. Wimmer. München. 72 pusl. R.M. 1,50. Tyrolia-Verlag. Šitos knygutės įves skaitytoją į svarbiausius klausimus modernioje fizikos srityje. Nors ir moksliskai parašyta, tačiau ir taip šviesuomenė galės be didelių sunkumų šitas knygutės pasiskaityti. Autorius nesitenkina vien bendrais bruožais nubrėžti įvairias atomų teorijas, bet irgi daro tinkamas logiškas išvadas, ir baigia naujų krikščioniškų pažiūrų patvirtinimu. Knygutės talpina irgi nemažą skaičių, paveikslėlių, brėžinių, ir lentelių.

Pradėk šiandien taupyti.

Taupumas padaro žmogų turtingu. Iš kiekvieno^s savo algos tam tikrą dalį padėk indėlių sąskaiton. Tos sumos nors mažos, nuostabiai auga. Prie jų dar prisideda nuošimčiai. Ne iš to, ką uždirbame, bet iš to, ką sutaupome liksime turtingais. Tamstos sudėti pinigai indėlių sąskaiton **Lietuvos Tarptautinia-**
me Banke uždirbs Tamstai 12 nuoš. metams. Sąskaitą galima pradėti padedant 10 litų.

Lietuvos Tarptautinis Bankas

saugi vieta pinigams.

Laisvės Alėja 31, Kaune. Skyrius Skuode.

RADIO

mėgėjams

NAUJIENA.

Amerikos Lietuvių Prekybos Akcinė bendrovė po trijų metų bandymų pradėjo gaminti detektorinius radio priėmėjus. Tie priėmėjai pavadinti AMRAD puikiai priiiminėja iš Kauno Radio Stoties iki 150 kilometrų astumo nuo Kauno. Prie jų nereikia jokių elementų ar akumuliatorių. Jie kainuoja su telefonu, antenai, medžiaga ir t. t. tikrai 85 litai. Jų išlaikymas nieko nekainuoja. Tinkamiausias apatras mūsų ūkininkams. Užsakymus galima siųsti:

Amerikos Lietuvių Prekybos Akcinė Bendrovė
Kęstučio Gatvė Nr. 44 a, Kaunas.

„V Y T I S“

Amerikos Lietuvių Vyčių Organizacijos dvisavaitinis iliustruotas laikraštis.

„VYTY“ spausdinama daug gražių eilių, apysakų, straipsnių, meno dalykų.

„VYTIS“ puošiamas gražiais paveikslais, Lietuvos ir Amerikos gamtos ir žmonių gyvenimo, darbuotės vaizdais, atskirų asmenų bei grupių atvaizdais.

„VYTIS“ veda kroniką Amerikos ir Lietuvos jau nuomenės bei visuomenės darbuotės.

„VYTY“ bendradarbiauja įžymūs spaudos darbininkai iš Lietuvos ir Amerikos.

„VYTIS“ Tamstai gal užrašyt Tamstos giminę, draugą bei pažįstamas amerikietis lietuvis, jei tik į jį gražiai atsiliepsi ir paprašysi.

„VYTIS“

4736 S. Wod St.

U. S. A.

Chicago, Ill.

„GARSAS“.

Amerikos lietuvių savaitraštis

„GARSAS“ yra didžiausios lietuvių organizacijos — Liet. R. K. Susivienijimo Amerikoje organas.

„GARSAS“ deda literatūros, mokslo ir politikos raštus.

„GARSE“ rasi žinių iš viso pasaulio. Daug rašoma iš Amerikos lietuvių gyvenimo bei veikimo.

„GARSA“ redaguoja Matas Zujus.

„GARSAS“ metams Lietuvoje kainuoja 3 dol. pu-sei metų — 1 dol. 50 ct. 3 mėn. — 75 ct.

Prašykit savo giminių ar pažįstamų, gyvenančių Amerikoje, kad užprenumeruotų Tamstoms

„GARSA“.

222 So. 9 th. Street, — Broklyn, N. Y., U. S. A.